BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Say / Hejmar 131 ► Eylül / Îlon 2000 ► 250 000 TL

Tecrit zulmüne hayır!
Hücre tipi cezaevlerine hayır!

i ç i n d e k i l e r

Gerçek barış ancak devrimle kazanılabilir! Ve er geç kazanılacaktır!

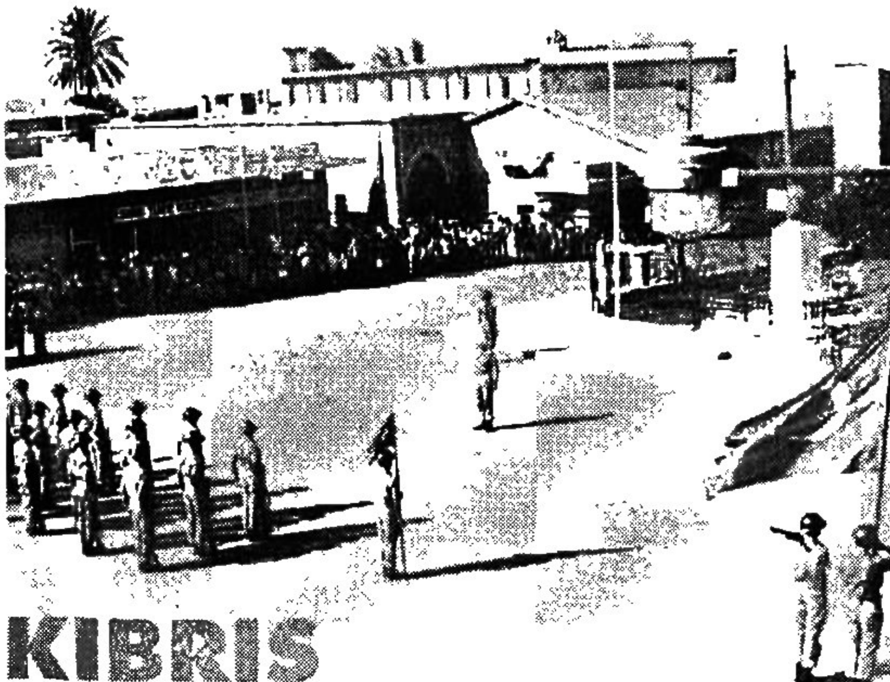
Barış . Barış. . Barış .

Bu tılsımlı sözcük savaştan en çok zarar gören, gerici savaşlarda ölen, yaralanan, evini, barkını, işini yitiren, savaşın emekçiler için daha fazla açlık, yokluk, yıkım demek olduğunu pratikten bilen işçi ve emekçi yığınların hasretinin adıdır. İşçi ve emekçilerin barış isteğine burjuvazi iki türlü cevap verir: Birincisi, kendi çıkarlarını işçilerin-emekçilerin çıkarıymış gibi gösterip "vatan, millet, özgürlük, insan hakları" gibi "yüce insani değerler" vb adına işçi ve emekçileri burjuvazinin bayrağı altında toplayıp güya zorunlu ve gerekli olan savaşlara sürerek! İkincisi, kendisini barış yanlısı göstererek!

Burjuvazinın önderliğinde yürü-

KUZEY İRLANDA

yen ve değişik milliyetlerden, değişik ülkelerden işçi ve emekçilerin "kendi" burjuvazilerinin emrinde ve kuyruğunda birbirine kırdırıldığı gerici, karşıdevrimci tüm savaşlar birincisine örnektir. Örneğin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da egemen Türk burjuvazisi 1974'de Kuzey Kıbrıs'ı, Kıbrıs'ın Rum halkına karşı yürüttüğü karşıdevrimci savaşla işgal altına alırken, bunu "Kıbrıs'taki soydaşlarımızı Rum mezaliminden kurtarma" maskesi altında yapıyor, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçileri Rum sınıf kardeşlerine karşı kışkırtıyor ve kullanıyordu. Yine Türk burjuvazisi, Kuzey Kürdistan'da 15 yılı aşkın süredir Kürt ulusuna karşı yürüttüğü ve son olarak bu 15 Ağustos'ta Güney Kürdistan'da yapılan bombardımanda bir kez daha görüldüğü gibi, Kürdistan'ın diğer bölgelerine de taşırdığı karşıdevrimci savaşı "TC'nin vatanı ve milleti ile bölünmezliği" "ilkesi"ni koruma adına ve "terörist" ilan ettiği PKK'yı yok etme adına yürütüyor. Türk emekçileri ile Kürt emekçileri, "vatanın bütünlüğü"nü savunma adına birbirlerine karşı kışkırtılıp, kırdırılıyor! Kendisi emperyalizmin uzantısı olan Türk hakim sınıfları, Kuzey Kürdistan'da ulusal baskıya karşı çıkanları, Kürt ulusu için en basit ulusal hakları talep edenleri, "emperyalizmin uzantıları", "maşaları" vb. olarak göstererek "anti emperyalist" tüyler takınıp Türk emekçilerini kendi kuyruğuna takmaya çalışıyor. Ne yazık ki bunda başarılı da olabiliyor. Yine Türk burjuvazisi örneğin 1991'de batılı emperyalist büyük güçlerin, en başta da ABD emperyalizminin faşist Irak rejimine karşı yürüttüğü cezalandırma savaşında, batılı emperya-

list güçlere destek verirken, bunu "ulusun çıkarları", "Türkiye'nin çıkarları" vb. adına yapıyor; işçilere, emekçilere bu savaştan kendilerinin de çıkarı olacağı palavraları anlatılıyor.

Aynı şekilde örneğin eski Yugoslavya'nın parçalanma sürecinde, en son olarak da Kosova'da NATO emperyalistlerinin Sırp egemen sınıflarına karşı yürüttüğü emperyalist saldırı savaşına Türk hakim sınıflarının destek vermesi, Türk emekçilerine "Kosova'daki müslüman kardeşlerimizi ve Türk kardeşlerimizi Sırp mezaliminden kurtarma" "Kosova'yı özgürlüğe kavuşturma", "Kosova halkının kendi kaderini tayin hakkını kullanma hakkının savunulması", "insani görev" vb. olarak yutturuluyor. Ne sahtekarlık!

Türk hakim sınıflarının son dönemde doğrudan yürüttüğü veya "destekçi güç" olarak yer aldığı bütün bu gerici, karşıdevrimci savaşlarda, asker kıyafeti giydirilmiş ve faşist tarzda disipline edilmiş işçilerin-emekçilerin uğrunda savaştığı, öldüğü, öldürdüğü, yaralayıp, yaralandığı; sakat kalıp sakat bıraktığı amaçlar ve çıkarlar, burjuvazinin amaç ve çıkarlarıdır. Burjuvazi kendi çıkarlarını, ulusun, dolayısıyla işçilerin ve emekçilerin de çıkarı olarak gösterip işçi ve emekçileri savaşa sürmüştür, sürmektedir.

Bu salt Türkiye-Kuzey Kürdistan burjuvazisi açısından değil, dünyanın her yanında yürüyen tüm karşıdevrimci, gerici savaşlarda, tüm ülkelerin burjuvazilerinin de yaptığı şeydir. İşte Irak'ın Kuveyt'e karşı yürüttüğü savaş; İşte batılı emperyalist güçlerin Saddam Irak'ına karşı yürüttükleri savaş; işte Pakistan-Hindistan arasındaki savaş; işte Yugoslavya'nın parçalanması döneminde yaşanan savaşlar; işte ABD'nin Panama'ya saldırısı, işte en son olarak Kosova'da yaşanan NATO saldırısı...

Bu liste daha çok uzatılabilir. Fakat gereksizdir. Hepsinde ortak olan özellik açıktır: Bütün bu gerici karşıdevrimci savaşlarda, burjuvazi bu savaşların gerçek amaçlarını gizlemektedir. Örneğin Ortadoğu'da Irak'a karşı yürütülen savaşın gerisinde yatan petrole egemen olma amacı; kontroldan çıkma eğilimi gösteren yerel bir despota haddini bildirme amacı, "Kuveyt'in özgürlüğünü sağlama", "uluslararası hukukun üstünlüğünü sağlama", "insan haklarını, demokrasiyi" vb. savunma maskesiyle örtülmektedir. Ya da Kosova'da yine kontroldan çıkma eğilimi gösteren yerel (Sırp) despotik rejimi yıkarak, kendine uygun bir yönetim getirme amacı, yine ilan edilen "insani bir trajediyi engelleme", "bir soykırımı engelleme", "demokrasiyi, insan haklarını"

vs. savunma gibi "yüksek amaçlar" ardında maskeleniyor. Kamuoyunun yürütülen gerici savaşların haklı olduğuna, mutlaka yürütülmesi gerektiğine inandırılması için medya aracılığıyla beyinler yıkanıyor. Açıkça yalanlar söyleniyor Bunu en son olarak Kosova savaşının ideolojik hazırlığında açıkça gördük, yaşadık.

Burjuvazinin işçi ve emekçilerin barış özlemine verdiği ikinci cevap, kendisini barışçı göstermektir. Burjuvazi, bütün dünyada yürüyen gerici-karşıdevrimci savaşların gerçek kaynağının bizzat kapitalizmin kâr, daha fazla, en fazla kâr durtüsü olduğu gerçeğini gozlerden gizleyip kendisini savaşa karşıymış gibi gösterir. Varolan savaşlar, burjuvazinin çanak yalayıcılarının anlattığına göre, kontroldan çıkmış üç-beş manyağın işidir! Ve burjuvazi elbirliğiyle o manyakların savaş yürütmesini engellemeye çalışmaktadır. Her yanda barış yaratmaya çalışmakta, barışa hizmet etmektedir!!! Burjuvazinin çanak yalayıcılarının bir bölümü daha ileri gidip İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana –en gecinden de soğuk savaş doneminde savaş tehlikesinin ve savaşın kaynağı olarak gösterilen Doğu Bloku'nun çöküşünden, yani 1990'lı yılların başından bu yana– sürekli barış çağına girildiğini anlatmaktadır!

Gerçek durum emperyalist burjuvazinin çanak yalayıcılarının göstermeye çalıştığı gibi değildir. Emperyalist burjuvazinin "barış dönemi" diye gösterdiği, İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden bu yana; İkinci Dunya Savaşı ertesinde kurulan Birleşmiş Milletler Örgütü'nün, 1 Eylül'ü –1 Eylül 1939 Nazi Almanyası'nın ordularının Polonya'ya saldırdığı ve İkinci Dünya Savaşı'nın resmi başlangıç tarihi olarak kabul edilen tarihtir– "Dünya Barış Günü" olarak ilan etmesinden bu yana süren donemde "barış" yalnızca emperyalist büyük güçlerin arasında doğrudan bir savaş yaşanmaması anlamında var olmuştur. Gerçekte İkinci Dunya Savaşı'nın bitiminden bu yana yaşanan 55 yıl içinde emperyalist büyük güçlerin kendi aralarında doğrudan bir savaş yaşanmamış olsa da, dünya üzerinde savaşsız geçen bir tek yıl bile yoktur. Geçen 55 yıl içinde dünyanın çeşitli bölgelerinde yürüyen savaşlarda hayatını kaybedenlerin sayısı, İkinci Dünya Savaşı'nda hayatını kaybedenlerin sayısını çoktan aşmıştır. Bu savaşlar nedeniyle göç yollarına düşenlerin, evlerini, barklarını kaybedenlerin, sakat kalanların, yaralananların vb. sayısı da İkinci Dünya Savaşı sayılarını katlayan boyutlardadır. Sadece 1991 "Körfez Savaşı"nda Irak'a karşı kullanılan bombaların tahrip gücü, İkinci Dünya Savaşı'nda kullanılan bombaların tahrip gücünden fazladır!

Kısacası, emperyalistlerin ağızlarında durmadan geveledikleri "barış çağı" bir balondur. Kalıcı barış çağına girildiği ilan edilen günümüzde aslında üzerinde savaş yürümeyen kıta yoktur!

Emperyalistlerin "kalıcı barış çağı"na geçildiği şeklindeki propagandalarının en sağlam dayanağı olarak son on yıl içinde Güney Afrika, Filistin, Bosna, Kosova, İrlanda gibi ülkelerde gerçekleştirilmeye çalışılan "barışçıl" çözumler gösterilmektedir. Bu orneklere İspanya'da Bask bölgesinde, Ortadoğu'da Kurdistan'da, Kıbrıs'ta "çözümler" de katılmaya çalışılmaktadır

Sözkonusu "barışçıl" çözümler somutta nedir?

Gerçek anlamda bir barış, kalıcı bir barış sağlanmış mıdır?

Güney Afrika'da, yüzyıllardır ülke nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan siyahlara karşı, tam bir ırkçı teror uygulayan beyaz azınlığın mutlak iktidarına, ırkçı yonetimin uluslararası alanda tecrit olması ve siyahların esas siyasi örgütü konumundaki Afrika Ulusal Kongresi'nin (ANC) emperyalistlerin rıza gösterdiği reformcu bir çözume onay vermesi üzerine son verilmiş; tüm insanları yasa önünde eşit sayan bir anayasa kabul edilmiş, bu anayasa temelinde yapılan seçimler sonucunda tüm hayatını beyaz ırkçı sistemi yıkmak için mücadeleye adamış olan,

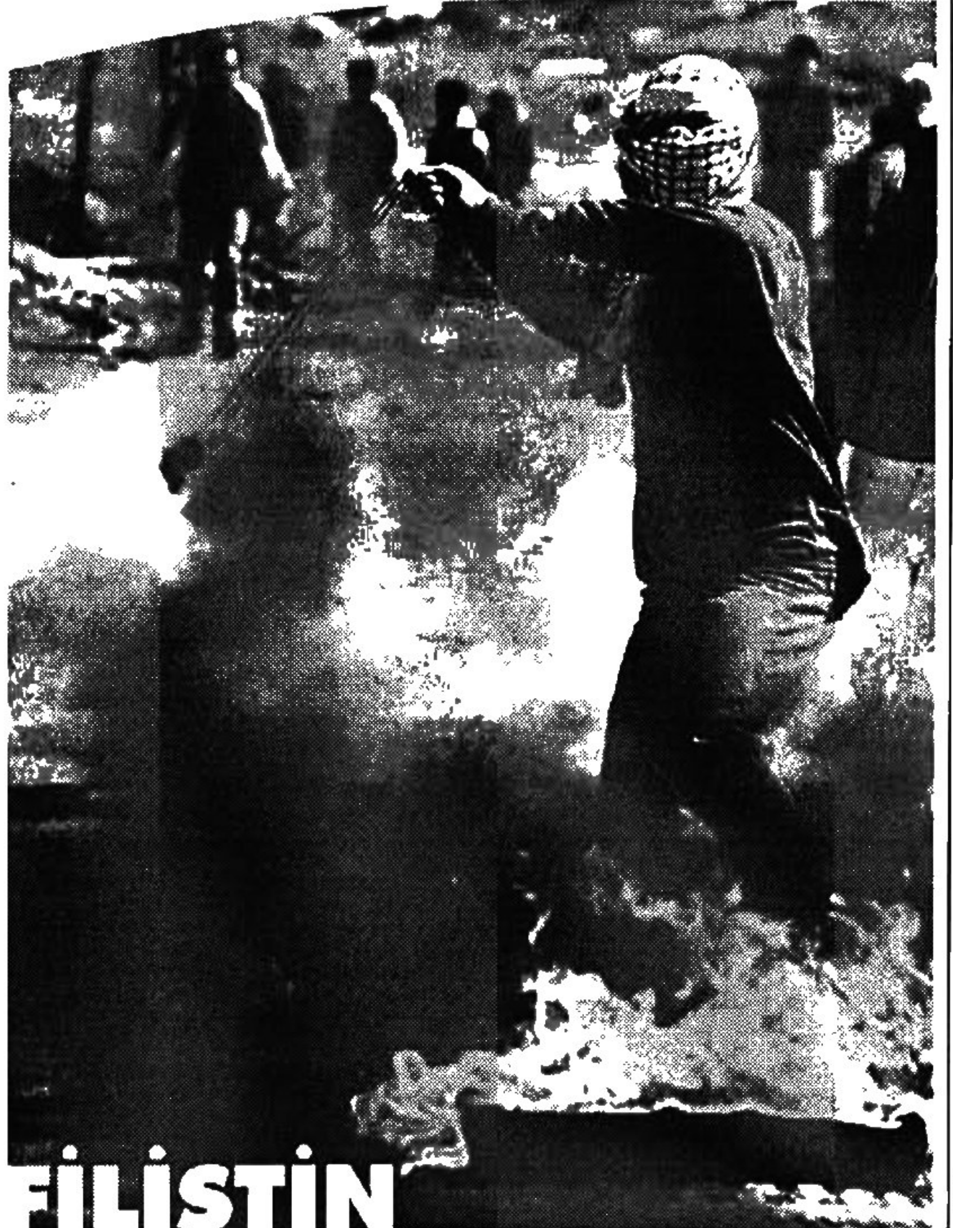
bu uğurda 26 yıl hapis yatan Nelson Mandela başkan seçilmiştir. Evet beyaz azınlığın açık ırkçı siyasi tekeli kırılmıştır. Fakat iktidara gelen emekçiler değildir. Varılan "barış" sonuçta beyaz ve siyah burjuvazinin iktidarı paylaştığı, emekçilerin büyük çoğunluğunun yine yoksulluk içinde, açlık sınırında yaşadığı bir "barış"tır. Irkçılık ortadan kalkmamış, yalnızca beyaz ırkçılığın iktidar tekeli yıkılmıştır. Toplum her an yeni çatışmalara gebedir. Ve apartheid rejimi çöktükten sonra da çıkan çatışmalarda yüzlerce emekçi hayatını kaybetmiştir. Burjuvazi açısından ise artık Güney Afrika'da hayat kendi deyimleriyle "normale" dönmüştür! Artık her yetişkinin bir oya sahip olduğu seçimler yapılmakta, demokrasi işlemektedir. O kadar ki, artık Nelson Mandela gibi bir siyasi otorite bile "emekliye" ayrılabilecek duruma gelmiştir.

Filistin'de FKÖ'nün on yıllardır siyonist İsrail devletini yıkıp bağımsız Filistin devletini kurmak için yürüttüğünü söylediği savaş, emperyalistlerin gözetim ve denetiminde önce gizli, sonra açık yürütülen görüşme ve pazarlıklarla, FKÖ İsrail barışına dönüştürülmeye çalışılmıştır. Washington'da ABD başkanının denetiminde imzalanan "Barış Süreci" anlaşmasında, FKÖ'ye vadedilen siyonist İsrail tarafından işgal edilen toprakların çok küçük bir bölümü üzerinde –belli bir geçiş sürecinden sonra– ilan edilecek mini bir Filistin devletidir. Ancak emperyalistlerin desteğiyle ve korumasıyla ayakta durabilecek böyle bir devletin bu yılın Eylül ayı içinde resmen ilanı konusunda İsrail ile FKÖ arasında çıkan anlaşmazlık, bu arada siyonist iskan politikası sonucu yaratılan ve ilan edilecek mini Filistin devleti içinde de dağılmış, her biri birer kale görünümündeki siyonist iskan alanları yeni çatışmaların habercisidir. Girildiği ileri sürülen "barış sürecinde" yaşanan çatışmalarda yine yüzlerce emekçi hayatını kaybetmiştir. Temel sorunlar çözülmediği için varıldığı söylenen barış, gerçekte en iyimser yorumla İsrail ile FKÖ arasında yinelenen geçici ateşkeslerdir.

Emperyalist çıkarlara uygun olarak dağılan, dağıtılan Yugoslavya'da, Bosna Hersek'te Sırp, Hırvat ve Boşnak milliyetçi güçleri arasında süren ve bir dizi katliamın eşlik ettiği savaşın, emperyalistlerin dayattığı bir "barışla" son bulmasından sonra, Kosova'da emperyalist barış sağlanma operasyonu gündeme geldi. Kosova'da kendi kontrolleri altında olmayan Sırp faşist devletinin kontrolünü ortadan kaldırmayı ve esasta da bütün Sırbistan'da Miloseviç rejimini devirmeyi amaçlayan batılı emperyalist güçler, 1999 yılı içinde Sırbistan'a karşı barbarca bir hava savaşı yürüttüler. Ardından Kosova'da barış sağlama adına Kosova'yı resmen işgal ettiler. İddia "Kosova'ya barış getirmek, etnik temizliğe son vermek, Kosova'nın değişik milliyetlerden oluşan yapısının korunması" idi. Şimdiki gerçek ise işgalci NATO güçlerinin gözleri önünde, Kosova'nın Sırp, Sinti-Roman gibi azınlık milliyetlerine karşı etnik temizlik ve sürgün politikalarının uygulanmasıdır. NATO saldırısı ve işgali, görünürde ve iddia olarak "barış" getirmiştir, gerçekte ise alandaki değişik milliyetlerden emekçilerin birlikte yaşama imkânları önemli ölçüde ortadan kaldırılmış, yeni düşmanlıkların savaşların tohumları atılmıştır.

Emperyalistlerin "barış" siyasetlerinin "başarılı" gösterildiği alanlardan bazıları Batı Avrupa devletlerinde var olan "ulusal sorunlarla" ilgilidir.

Kuzey İrlanda'da on yıllardır süren silahlı bağımsızlık savaşı, bu savaşın öncü örgütü IRA'nın (İrlanda Cumhuriyetçi Ordusu) reformcu barış çizgisine çekilmesi ile bitirilmeye çalışılmıştır. Ancak IRA içinde bir kanadın, İngiliz işgali kalkmadan ve İngiliz işgali yanlısı protestan silahlı gruplar

silahsızlandırılmadan silahları teslim etmeme konusunda direnmesi ve kimi protestan silahlı grupların IRA savaşçılarına karşı sürek avından vaz geçmemesi sonucu, "barış" süreci yavaş yürümektedir.

Ispanya'da Bask bölgesinde yürüyen bağımsızlık mücadelesinde de, bu mücadelenin öncü örgütü ETA, bağımsız Bask devleti hedefinden, İspanya içinde kültürel/bölgesel özerlik noktasına çekilmiş durumdadır. Ancak İspanya devletinin ETA'yı bütünüyle tasfiye etme konusundaki kararlılığı sonucu "barış" süreci yavaş işlemektedir.

Korsika'daki bağımsızlık mücadelesi, Fransa devletinin bölgesel özerklik planıyla karşılanıp "barış" sağlanmaya çalışılmaktadır.

Emperyalistler açısından sırada NATO'nun Güney/Güney Doğu kanadını oluşturan Türkiye ile Yunanistan arasındaki Ege'de, Kıbrıs'ta var olan ve savaş nedeni olabilecek sorunların "çözümü"; Pakistan-Hindistan arasındaki savaş nedenlerinin ortadan kaldırılması; Ortadoğu'da "Kürt sorununun çözümü", bütün dünyada anda yürüyen savaşların "barışla" bitirilmesi vb. vb. vardır.

Kısacası, emperyalistlerin sağladığını iddia ettikleri "barışlar", gerçekte bırakalım sınıfsal çelişmeleri, ulusal sorunları bile gerçek anlamda çözmeyen, yalnızca belli sorunları kısa bir süre için de olsa "donduran", bu anlamda gerçek çözümü erteleyen, birçok halde savaşları bile gerçek anlamda durdurmayan, savaşın durdurulduğu halde de "geçici ateşkes" anlamına gelen "barışlardır".

Biz bunları söylediğimiz için, hiç kimse bizim emperyalistlerin denetiminde de olsa, ve onların kendi çıkarları için yaptıkları da olsa, barış yönünde atılan adımlara karşı olduğumuz; bunun yerine var olan savaş durumlarının sürmesinden yana olduğumuz sonucunu çıkarmasın. Emperyalistlerin ve gericilerin çıkarları için, emekçilerin birbirine kırdırılmasından daha berbat bir şey olamaz. Emekçilerin, onların gerçek çıkarlarına ters düşen siyasetler peşinde yürüyen savaşlarda birbirini kırmasına göre, emperyalistlerin denetiminde ve onların çıkarları doğrultusundaki bir "barış" ortamı "daha iyi"dir. Böyle bir barış ortamı, bir savaş ortamına göre, değişik milliyetlerden emekçilerin birbirine karşı kışkırtılmasının imkânlarını kısıtlayıcı, sınıfsal çıkarları temelinde örgütlenme ve mücadelelerini kolaylaştırıcı bir rol oynayabilir. Bizim söylediğimiz, bu gibi emperyalist "barış" durumlarının gerçek barışmış gibi gösterilmesinin sahtekârlık olduğudur.

Emperyalistlerin ve onların çanak yalayıcılarının "barışları", toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi sınıflar açısından ne gerçek bir barıştır, ne de kurtuluştur. Böyle "barışlar", biz komünistlerin talebi ve hedefi değildir. Biz, "pratik" olarak başka gerçek alternatif olmadığı gerekçesiyle, "pratik siyaset yapma" gerekçesiyle iki kötü arasından, daha az kötü olanını, ya da biraz daha iyi olanını seçmek zorunda değiliz. Kısa vadeli "başarılar" uğruna, uzun vadeli gerçek zaferlerden vazgeçmek, emekçi yığınların gerçek çıkarlarına ihanet etmekten başka bir şey olmaz.

Pratikte başka "gerçekçi" bir alternatif olmadığı gerekçesiyle, sınırları emperyalistler tarafından çizilen ve onların denetiminde gerçekleşen bir "barışa" evet demek, onu yığınlara uğrunda mücadele edilmesi gereken bir hedef olarak göstermek, onu gerçek bir barışmış gibi göstermek ne anlama gelir?

Böyle bir barışı, gerçek bir barışmış gibi sunmak, savaşın esas kaynağının sömürü düzeni olduğunu gözlerden gizlemek anlamı-

na gelir.

Böyle bir barışı gerçek bir barışmış gibi sunmak, emperyalist barışların, aynı emperyalist savaşlar gibi, emperyalistlerin çıkarlarına hizmet ettiğini gozlerden gizlemek anlamına gelir.

Böyle bir barışı, gerçek bir barışmış gibi göstermek, emperyalist barışların, emperyalist ve gerici savaşlar arasında soluklanmaya hizmet eden geçici ateşkeslerden başka bir şey olmadığını gözlerden gizlemek anlamına gelir.

Böyle bir barışı, gerçek bir barışmış gibi göstermek, gerçek ve kalıcı bir barışa, ancak emperyalizmin devrimlerle yerle bir edildiği, emek egemenliğinin kurulduğu bir dünyada varılabileceği gerçeğinin üzerini örtmek anlamına gelir.

Barış... Barış. . Barış...

Bugün Kuzey Kürdistan'da da en çok sözü edilen, özlenen şey bu. PKK'nın Başkanı Abdullah Ocalan'ın faşist Türk devleti tarafından esir alınmasından sonra, İmralı'da faşist TC devletinin mahkemelerinde ilan ettiği ve PKK tarafından 7. Kongre'de resmi çizgi haline getirilen açık teslimiyet çizgisi, gelinen yerde "Dünyayı yenecek güçte olsak da saldırmayacağız" ifadesinde dile getiriliyor. Faşist Türk devleti, PKK'nin bütün "barış" çağrılarına, PKK'yi tümden yoketmeye yönelik saldırılarını artırarak cevap veriyor PKK silahlı güçlerini sınırdışına çekiyor; devlete jest olarak silahlı "barış güçleri" gidip teslim oluyor, yurtdışından "barış elçileri" TC devletine teslim ediliyor. Devlet gelenleri ağır zindan cezalarına çarptırıyor, Kürt ulusunun başına, en son 15 Ağustos'ta Güney Kürdistan'da da görüldüğü gibi bomba yağdırıyor. Bütün bu saldırılara PKK'nin verdiği cevap, bunların PKK'nin "barış" ve "Demokratik Cumhuriyet" çizgisini provoke etmeye yönelik, PKK'yi yeniden savaşa çekmeye yönelik eylemler olduğu şeklinde oluyor.

Kuşkusuz PKK'nin savaştan vazgeçmesiyle, Kuzey Kürdistan'da halk yığınları açısından belirli bir yumuşama ve rahatlama ortaya çıkmıştır. Fakat bu, aslında cumhuriyet tarihindeki en geniş katılımlı –ve başlangıçta programatık olarak bağımsız demokratik Kürdistan hedefli– Kürt ulusal isyanının TC tarafından bastırılması, bu isyanın başını çeken örgütün teslimiyeti sonucu elde edilen, TC'nin "başarı" hanesine yazılacak bir durumdur. Elde edilen "barış" bölgede faşist TC'nın egemenliğinin kayıtsız koşulsuz kabülü sonucu olan bir "barış"tır. Ve bu barış ortamında da, TC'nin Kürtlere karşı savaşı –PKK terörizmini yok etmek gerekçesiyle– sürdürülmektedir. Kürt ulusal isyanının haklı gerekçelerinin hiç biri bu "barışla" ortadan kalkmamıştır. Bu "barışı" gerçek bir barışmış gibi sunmak, halkı, emekçi yığınları kandırmaktır.

Evet, barış gereklidir Evet, barış, "demokratik cumhuriyet" vb. doğru hedeflerdir. Fakat bu hedef lere gerçek anlamda faşist TC'nin varlığı şartlarında, onunla "anlaşarak" varılamaz.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de, Kürt, Türk, Ermeni, Çerkez vb. butun milliyetlerden halkların barış içinde bir arada yaşamalarının, gerçek barışa varmalarının bir tek yolu vardır: Emperyalizmin uzantısı faşist Türk devletini, işçilerin, köylülerin demokratik devrimiyle yerle bir etmek, işçilerin, köylülerin kendi iktidarlarını kurmak. İşçilerin, köylülerin devrimci demokratik diktatorluğü şartlarında, sosyalist devrimin önündeki engelleri kaldırmak, sosyalizmin yolunu açmak. Sömürü imparatorluğuna son vermek. Ve bütün dunyada işçi ve emekçi kardeşleriyle omuz omuza komunist dünya hedefi yönünde ilerlemek İşte gerçek barışa varmanın yolu budur.

Barış TC'ye yalvarmakla, Türk hakim sınıflarının "liberal" kanadını ve emperyalistleri "ikna etmek"le değil, devrimle kazanılacaktır.

Gerçek barış mücadelesi, devrim mücadelesidir!

Bize gerekli olan barış, emperyalistlerin ve faşistlerin dikte ettiği sahte barış değil, sömürü imparatorluğunun yıkıntıları üzerinde yükselecek olan halkların gerçek barışıdır

Barışa, emperyalistlerin dişine tırnağına kadar silahlı olduğu bu ortamda ancak devrimci savaşlarla varılır.

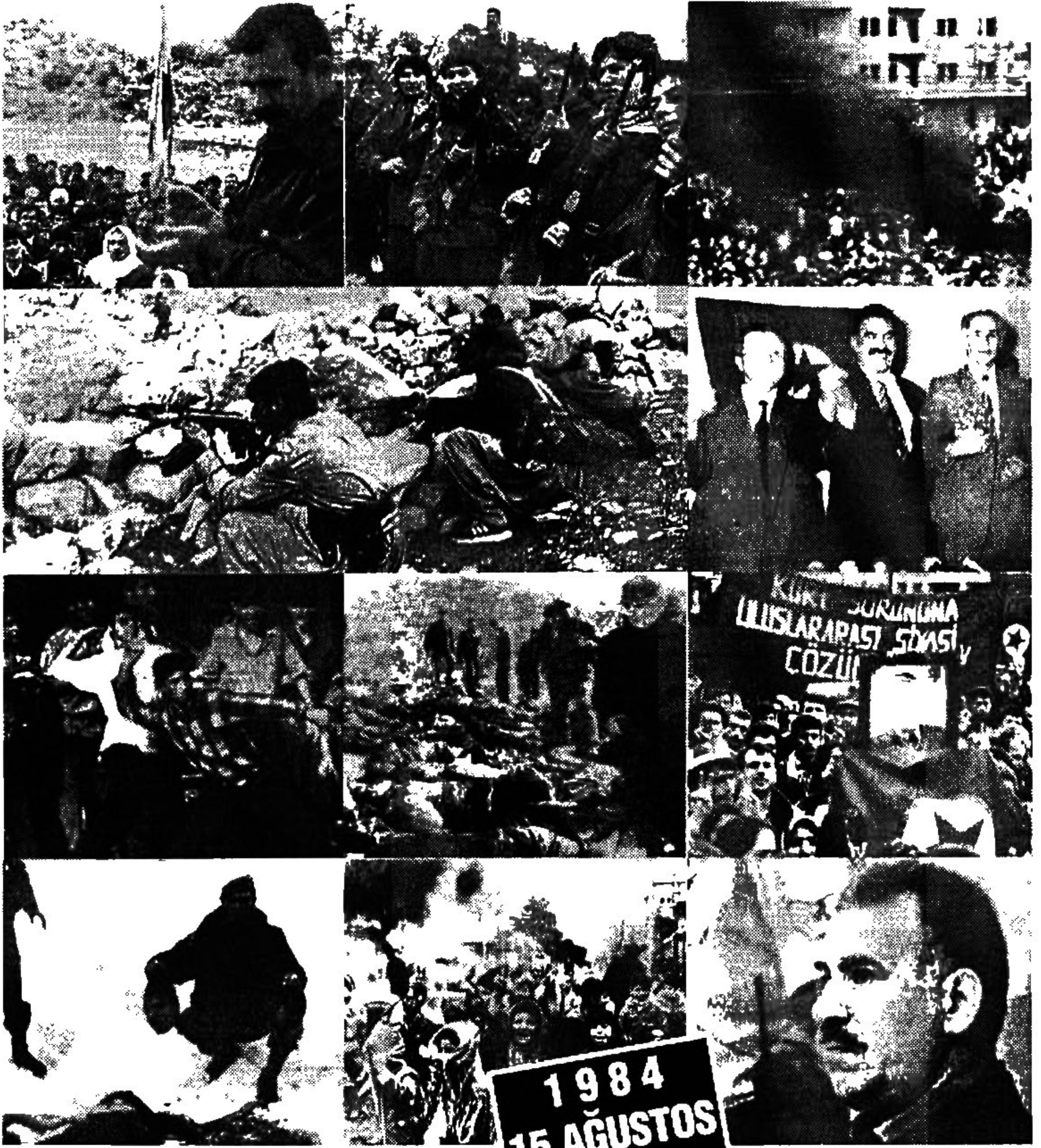
Ve mutlaka, ve mutlaka, ve mutlaka

er geç

v a r ı l a c a k t ı r..

Haydi gerçek barış için devrimci savaşları hazırlamaya . Örgütlenmeye!

25 Ağustos 2000 ◆

1984
15 AĞUSTOS
2000

Nereden nereye?

15 Ağustos 1984 tarihi, PKK'nın Eruh ve Şemdinli'de faşist Türk ordusunun karakollarına saldırarak silahlı mücadeleyi başlattığı tarihtir.

Bu tarih, başlatılan silahlı eylemlerin daha sonraki dönemde, PKK önderliğinde ulusal mücadelenin kitleselleşmesini de beraberinde getirdiği için bir "ilk kurşun" olarak da değerlendirilmektedir. Gelinen yerde ise, silahlı mücadelenin başlatıldığı 15 Ağustos 1984'ün "Kürt ulusunu uyandırarak rolünü oynadığı" tespit edilmekte, PKK bu tarihi "Ulusal Diriliş Bayramı" olarak kullanmaktadır.

PKK her geçen yılın 15 Ağustos'unda andaki siyasi tavrına uygun olarak, 15 Ağustos 1984 tarihinde başlatılan silahlı mücadelenin değerlendirmesini de değiştirmekte ve "yenilemektedir"! Örneğin 10 yıl önce ulusal kurtuluşun, Kürdistan'ın bağımsızlığının ve "bağımsız, birleşik demokratik Kürdistan'ın kuruluşu için mücadelenin başlangıcı" olarak değerlendirilen 15

Ağustos 1984 eylemleri; 2000 Ağustos'unda İmralı çizgisinin, "barış ve demokrasi" mücadelesinin ortamını yaratan ve böylece "İkinci 15 Ağustos atılımı"na vararak rolünü oynayan eylemler olarak değerlendirilmektedir. Tüm bunlar yapılırken de, son dönemde PSK lideri Burkay'ın da içinde yer aldığı PKK'ye karşı olan propaganda vb çalışmalar; 15 Ağustos 1984 eylemlerinin değerlendirilmesi bağlamında da kullanılmakta ve herkesi aynı keleye koyarak "15 Ağustos 1984 atılımımıza herkes saldırdı" vb. genel tespitleri yapılmaktadır. Böylece PKK bazılarının tavırlarını haklı olarak eleştirirken ayrım yapmadan herkesi suçlayarak hem tarihi gerçekleri çarpıtmaktadır, hem de düzeni savunanlarla devrimcileri ve komünistleri bir ve aynı göstererek kitlelerin bilincini karartmaktadır. Bu bilinç karartma aynı zamanda PKK'nın peşinden giden kitleleri reformizm ile milliyetçiliğin içiçe geçirildiği bir siyaset temelinde, devrimcilere ve komünistlere karşı da kışkırtma, onlardan uzak tutma amacını da içermektedir.

PKK'nın tarihi gerçekleri tersyüz etmesi kuşkusuz andaki siyasetini temize çıkarmak içindir de... Abdullah Öcalan bu yıl 15 Ağustos 1984'ü değerlendirirken "15 Ağustos Atılımı'nın günümüzde kazandığı yeni ve farklı anlamın bilince çıkarılmasını" istiyor! Bu temelde yapılmak istenen de, TC ile açık teslimiyet çizgisinin 15 Ağustos 1984'ün taçlandırılması olduğu görüşünü kitlelere empoze etmektir, kitleleri düzene entegre etmeye çalışmaktır.

BİZ, BOLŞEVİKLER 15 AĞUSTOS 1984 EYLEMLERİNİ NASIL DEĞERLENDİRDİK?

Bu konuda 1984'deki eylemleri nasıl değerlendirdiğimizi ve bu eylemleri "provokasyon" olarak gösterenlere karşı nasıl tavır takındığımızı, bütünlük içinde görülmesi için, Bolşevik Partizan sayı 19/20, Ekim/Kasım 1984'de yayınlanan makalemizde bu noktalardaki görüşlerimizi aynen aktarıyoruz.

"PKK'NIN EYLEMLERİ NASIL DEĞERLENDİRİLMELİ?

Türk faşist hakim sınıfları, şimdi Türkiye Kürdistanında giriştikleri geniş çaplı askeri operasyonları, PKK önderliğinde gerçekleştirilen bir takım askeri eylemlerle gerekçelendiriyor; bu eylemi gerçekleştirenleri "eşkiya" olarak nitelendiriyor; geniş çaplı askeri operasyonların da bu "eşkıyalara" yöneldiğini söylüyor. Bu, hakim sınıfların demagojisidir. Önce PKK, amacı adi soygun, adam öldürme vb. olan bir "eşkıya" örgütü değildir. Amacını "bağımsız Kürdistan" olarak tespit etmiş bir siyasi örgüttür. PKK'nın önderliğinde kurulduğunu bu eylemlerle duyuran HRK (Hêzên Rızgariya Kurdistan) (Kürdistan Kurtuluş Birliği) adlı örgütün gerçekleştirilen askeri eylemleri sırasında ve sonrasında dağıtılan bildirisinde bu amaç açıkça ortaya konmuştur. Bu amaçla yola çıkanları "eşkıya" olarak damgalamak gerçeklerin üstünü örtmektir. İkinci olarak, bu eylemler Kürdistan'da uygulanan vahşi milli zulmün sebebi değildir. Bu eylemler olmadan da Kürdistan'da halk, sınıf baskısı yanında bir de milli zulüm altında inliyordu. Bu eylemler olmadan da köyler basılıyor, Kürt köylüleri sıra dayağından geçiriliyor, en ağır hakaretlere uğratılıyor, işkenceye çekiliyordu vb. Eylemleri geniş bir askeri operasyonun bahanesi oldu, o kadar! Bu askeri operasyonun hedefinin Türk faşistlerinin "eşkıya" dediği örgütlü partizan savaşçıları olmadığı–; bu eylemlerde gözaltına alınan, işkenceye çekilen binlerle köylüyle, boşaltılan onlarla köyle de ispatlıdır.

Biz PKK'nın gerçekleştirdiği bu eylemlere yöneltilen, "eylem yaptınız, onun için baskı geldi" biçimindeki pasifist bir eleştiriyi kökten red ediyoruz. Böyle bir eleştiri, "uslu durularak" hakim sınıfların baskısından sıyrılmanın propagandasını yapan bir anlayışın ürünüdür.

"PROVOKASYON" TEORİSİ HAKİM SINIFLARIN TEORİSİDİR

İlginç olan, faşist Evren'in yaptığı bir konuşmada, bu eylemlerin amacını ortaya koyarken; diğer şeylerin yanında bu eylemlerin "Türkiye'de demokrasiye geçişi zorlaştırmak" için de yapıldığını söylemesidir. Evren faşisti bu demagojik sözlerle aslında faşizmin sorumluluğunu faşist devlete karşı tavır alanlara yüklemektedir. Şu devrimciler olmasa, ne güzel hakim sınıfların "demokrasi" dedikleri, parlamenter maskeli faşizme tam geçilecek, sıkıyönetim, olağanüstü durum vb. kalkacaktır. Tabii emperyalizme ve onların uşaklarına hiç kimse karşı çıkmasa, onlar halk yığınlarını hiç tepki görmeden istedikleri gibi sömürebilseler, "faşizme" de, sıkıyönetime de, olağanüstü hale de ihtiyaç kalmaz!!! Köleler köleliklerini kabul edip, köleliğe isyan etmedikçe, köle sahiplerinin "kırbaç" kullanmaya ihtiyacı yoktur!! İşte Evren'in mantığı ve çağrısı budur! Demokrasi (siz demokratik maskeli faşist diktatörlük anlayın) mı istiyorsunuz? O zaman var olanı kabul edin! Başkaldırmayın!

Biz, köleliğin, köleliği kabul etmekle değil; köleliğe başkaldırmakla yokedildiğini biliyoruz! Sömürüyü ve zulmü tarihe gömecek olanın, ona baş eğerek, sömürücülerin ve zulumkârların hoşgörüsünü kazanmak değil, halkın örgütlü, silahlı gücünün devrimi olduğunu biliyoruz. Hal böyle olunca da, faşist devlet güçlerine karşı girişilen bir şiddet eyleminin, faşizmin sebebi, sorumlusu olarak gösterilmesinin, demagojiden başka birşey olmadığı bizim için açıktır.

Görüşümüze göre, PKK'nın Eruh ve Şemdinli'de giriştiği partizan eylemlerini "provokatif" eylemleri olarak adlandırmak, tam da faşizmin saldırılarını suskunlukla engellemek isteyen bir mantığın ürünüdür. Sosyal-faşist T"K"P 24 Ağustos tarihli bildirisinde şöyle diyor:

"KENDİ kaderini özgürce belirleme hakkından başka hiçbir şey istemeyen kahraman Kürt halkının savaşını PROVOKASYONLARIN yarattığı sis perdesi nedeniyle göremeyen, o nedenle Türk ulusu için utanç verici şovenist kampanyaya seyirci kalanlar..." (Atılım S. 135, s. 1)

Çok anti-sosyal-faşist olmakla övünen HK revizyonistleri ise Emeğin Sesi'nin 88. sayısında, kısa bir haber içinde şöyle diyorlar:

"Amerikancı faşist generallerin, Türkiye'nin güneydoğusundaki Siirt ve dolaylarında Kürt halkı üzerine SON PROVOKATİF EYLEMLERİ bahane ederek saldırılarına devam etmesini..." (ES S. 88, s. 5)

T"K"P'nın "provokasyon",

TD"K"P'nin "provokatif eylem" dediği, kuşkusuz PKK önderliğinde gerçekleştirilen saldırılardır. Ve kuşkusuz burada "provokasyon" lafı, hakim sınıfların halka karşı kışkırtılması anlamında kullanılmaktadır! T"K"P, TD"K"P birbirlerine istedikleri kadar küfretsinler, ortak revizyonist ideolojik temel, somut olayların değerlendirilmesinde onları kelimelerin seçimine kadar birleştirebiliyor.

Biz, hakim sınıflara karşı girişilmiş herhangi bir eylemi değerlendirirken: o eylemi öncelikle devrimi ilerletip ilerletmediği; işçi sınıfının ve emekçi yığınların örgütlenmesini, ve bilinç seviyesini yükseltip yükseltmediği, günün görevlerinin çözümünde uygun ve elverişli olup olmadığı noktalarından değerlendiririz.

OLGULAR

PKK'nın son eylemlerinin tam bir değerlendirmesi için elimizdeki veriler ne yazık ki yeterli değil. Ama şimdiki verilerle de bir takım tespitler yapmamız mümkün. Eldeki bütün veriler şunları olgu olarak tespit etme imkanını vermektedir:

– PKK, Türkiye Kürdistanında, örgütlü silahlı partizan grupları ile Türk faşist devletinin askeri kurumlarına karşı saldırı eylemleri düzenlemiş, ve Türk ordusunun er ve subaylarından çok sayıda kişi öldürmüş ve yaralamıştır.

– Bu eylemler, yükselen bir halk hareketine bağlı olarak, onun unsurları olarak gerçekleştirilmemiştir. Halk yığınlarının kendiliğinden eyleminin hemen hiç olmadığı bu ortamda, bütünüyle gezgin gerilla gruplarının gerçekleştirdiği eylemler sözkonusudur. Halk yığınlarının tepkisi –en iyi halde– (PKK'nın verdiği bilgiye göre) eylemleri coşkuyla, sevinçle karşılamak olmuştur. Ama halkın hareketlenmesi sözkonusu değildir.

– Eylemlerde saldırı konumunda bulunan PKK önderliğindeki savaşçılar şimdilik fazla kayıp vermemişlerdir. Bu anlamda askeri açıdan başarılı eylemler sözkonusudur.

– Eylemler, PKK içinde, PKK yönetimine karşı parti içi demokrasi olmadığı yönünde eleştiriler getiren bir muhalefetin ortaya çıktığı, bu temelde PKK'dan ayrılmaların olduğu; PKK'nın ayrılanlara karşı şiddet uyguladığı; ve devrimci çevre içinde bu noktada tecrite gittiği bir ortamda gerçekleştirilmiştir." (Bolşevik Partizan, sayı 19/20, sayfa 4-5)

15 Ağustos 1984 eylemleri konusunda o dönem takındığımız bu tavır doğruluğunu şimdi de aynen korumaktadır. Bu tavır, içinde bulunulan dönemde siyasi olarak takınılması gereken tek doğru marksist-leninist tavır olmuştur. Yapılan olgu tespitleri de, anda verili olan bilgi ve belgelerle yapılabilecek gerçek ve doğru tespitler olmuştur.

Üzerinden 16 yıl geçse de bu tespitlerin doğruluğunu ortadan kaldıracak ve değiştirilmesini gerektirecek ek veriler ortaya çıkmamıştır. 1984 sonrası gelişmeler ise, bu değerlendirmelerin, tespitlerin değiştirilmesi gerektiği anlamına gelmez. Çünkü, bir eylemin değerlendirilmesi andaki somut durumda oynadığı rol gözönüne alınarak yapılmak zorundadır.

Sonradaki gelişmeler ister olumlu ister olumsuz olsun, bu eylemlerin değerlendirilmesi değişmez. 15 Ağustos 1984'ün önemi ve rolü konusunda da bizim yaptığımız değerlendirme özetle şöyledir:

1984 şartlarında 15 Ağustos'un önemi ve rolü ile sonraki gelişmeler sonrasında kazandığı önem, kuşkusuz bir ve aynı değildir.

15 Ağustos 1984'de yapılan eylemler, faşist Türk devletinin yaratmak istediği ölüm sessizliğini bozma: "kökünü kazıdık", "bitirdik" propagandalarına darbe indirme bağlamında önemli eylemler olmuştur. Yine bu eylemi gerçekleştirenlerin, faşist Türk devletinin aylarca sürdürdüğü büyük askeri operasyonlara rağmen ele geçmemeleri, faşist hakim sınıflar açısından bir yenilgi olmuştur. Ulusal mücadele açısından ise bu eylemler, sonraki gelişmelerin başlangıcı, bir anlamda dönüm noktası olmuş ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesine ivme kazandırmıştır. 15 Ağustos sonrasında Kürt halkının ulusal bilinci gelişmiş ve PKK önderliğinde ulusal hakları için mücadeleye katılmıştır. Faşist Türk devletinin, Kürtlerin varlığını inkâr eden politikası iflas etmiştir. Kuzey Kürdistan Türkiye bağlamında da Kürt sorunu, uluslararası düzeyde ele alınan bir sorun haline gelmiştir.

Bütün bunların yanısıra 15 Ağustos eylemleri ve sonrasındaki gelişmeler, Türkiye'de ulusal sorunda, reform talepleri çerçevesinde olan demokratik hakların elde edilmesi için bile silahlı mücadele, silaha dayanan şiddetin zorunluluğunu da ispatlamıştır. Ve bütün bunların PKK'nin niteliğinden, siyasi çizgisinin yanlışlığından bağımsız, objektif olarak böyle olduğu da tarafımızdan tespit edildi.

Bütün bu tespitler de PKK'nın kitlelere empoze etmeye çalıştığı, "herkes bize saldırdı, 15 Ağustos'u yok saydı, TC'nin yanında yer aldı" vb. vb. tespitlerin komünistler için geçerli olmadığını, bu tespitlerin komünistlere yapılan birer suçlama ve iftira olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

PKK NEREDEN NEREYE GELDİ?

Herşeyden önce PKK, kuruluş dönemi ve sonrası dönemde ortaya konulan görüşlere göre marksist-leninist bir örgüt olma iddiasındadır. PKK, 1984'de 15 Ağustos'ta silahlı mücadeleyi başlattığında da bu iddiaya sahipti. Evet, iddia da olsa PKK böyle bir iddiaya sahipti ve bu iddiası temelinde de iş yaptığını savunuyordu. 1984'deki silahlı mücadelenin PKK'nın II. Kongresi'nde alınan kararlara göre başlatıldığını da PKK'nin değişik belgelerinde okumak mümkündür.

Örneğin silahlı mücadele başlatıldığında PKK'nın resmi belgelerinden de ortaya konan amacı "Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan" idi. 15 Ağustos eylemlerinden sonra PKK'nın eylemlerini eleştiren ve Kürt ulusal sorununun çözümü olarak "kültürel özerklik" talep eden reformist Kürt örgütlerine karşı PKK, haklı olarak bu talebin düzen içi bir talep olduğunu savunup bu tavırlara karşı çıkıyordu. PKK Kuruluş Bildirgesinde şunları savunuyordu:

"Bağımsız devlet günün şartlarında tek doğru, doğru olduğu için de devrimci bir tez olup diğer tezler ve çözüm yolları devlet sınırlarına dokunmadığı için reformist, reformist olduğu için de gerici tezlerdir." (Kürdistan Devriminin Yolu, sayfa 248)

Gelinen yerde PKK, 15 Ağustos 1984 eylemleriyle başlatılan silahlı mücadelenin amacına ulaştığını, mis-

yonunu yerine getirdiğini propaganda ederek gerçekte amaçlarından vazgeçtiklerinin üzerini örtmeye çalışmaktadır. Evet, 15 Ağustos 1984'de PKK silahlı mücadele başlattığında -yanlış siyası çizgisine rağmen–, amacı "Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan" kurmak idi. Bu bağlamda ele alındığında PKK, 15 Ağustos 1984'ün gerisine düşmekle kalmamış, gerçekte çıkış noktalarında sahip oldukları amaçlarını terketmiş durumdadır.

15 Ağustos 1984'ün birinci yıldönümünde PKK şu tespiti yapıyordu:

"Bugüne kadar süregelen ve adeta kaçınılmaz bir kural haline gelmiş bulunan 'direnme ve yenilme kanunu'nu bu kez tersyüz etmenin, nihai zafer yolunda direnmenin ve tarihimizin olumsuzluklarını bir kez daha tekerrür ettirmemenin adıdır şanlı 15 Ağustos atılımı." (Serxwebûn, sayı 44, sayfa 7)

PKK'nin gelinen aşamada izlediği siyaset ile 15 Ağustos 1984'te silahlı mücadeleye temel olan siyaseti birbirini dışlayan siyasettir. PKK bugün, 15 Ağustos 1984 eylemlerini açıkça reddetmiyorsa eğer, bunun esas nedeni tarihin bir başka biçimde yeniden "tekerrür" ettiği ve "direnme ve yenilmenin' -ne yazık ki– yeniden yaşandığı; PKK'nin Abdullah Öcalan önderliğinde sömürgeci faşist Türk devletinin çatısı altında yaşama siyasetinin köleliğin bir başka biçimde devam ettirilmesi olduğu gerçeklerinin üzerini örtmek içindir.

Bunun yerine Abdullah Öcalan'ın tanımıyla *"Demokratik Atılım Dönemi İkinci 15 Ağustos'tur"* ya da Duran Kalkan'ın tespitiyle: *"Şimdi İmralı süreci ve mahkemelerde Parti Önderliğimizin gösterdiği tutum tabii 15 Ağustos gibi bir stratejinin son taşını koymak, bir strateji oluşumunun son halkasını da ekleyerek yeni bir stratejik hamle başlatmak oluyor" (Özgür Politika, 17 Ağustos 2000)* diyerek açıkça reddetme yerine sahip çıkar gorunup misyonu bitti diyerek 15 Ağustos 1984'ü tarihe gommeye çalışıyorlar. Bunu yaparken, PKK'nin siyasetinin peşinde giden ve hâlâ "Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan" hedefine bu siyasetle varılacağını düşünen Kürt işçi ve emekçilerinin devrimcilerin, komunistlerin doğru görüşlerinden etkilenmesini engellemek için de tarihi gerçekleri çarpıtmaktadırlar!

* * *

PKK daha çıkış noktasında 1978'de esasında gerçek anlamda tutarlı antiemperyalist olmayan ve milli reformist bir siyasete sahipti. Çıkış noktasında emperyalizme karşı tavrında sosyalemperyalistleri sosyalist olarak gören, ondan birtakım yardımlar bekleyen bir konumdaydı. Emperyalizme karşı devrimci bir tavrı yoktu.

Bütün bunların yanısıra Türk devletiyle çatışma pozisyonundaydı... Çünkü Türk devleti esas hedefiydi. Fakat Kürdistanı aralarında paylaşan bölgedeki diğer güçlerle (İran, Suriye, Irak) ilişkiye hazırdı. Bu özellikler de esasında tipik reformist ulusal siyasetin özelliklerindendir.

Bu tipik siyasetin programatik bir temeli var. PKK, 1978 programında "Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan" talebini getiriyordu. 1993'ten itibaren programında yazılı olan bu talebinden en azından ajitasyon-propaganda ve ona uygun örgütlenmeden vazgeçiyordu

Gelinen aşamada ise, "bağımsızlık" talebinden vazgeçmiş olan PKK, açıkça "TC sınırları içinde birtakım değişiklikler istemekle" yetinmektedir. İmralı süreciyle birlikte PKK, "ayrı bir Kürdistan saçma sapan birşeydir, olmaz öyle şey demeye" başladı. Ama program yine olduğu yerde duruyordu. Programı değiştirmiyorlardı.

1999'da olan 1993'te pratikte savunduklarının program düzeyine çıkarılmasıdır. Bu değişim bir açıdan ayrı bir program savunuyorlar gerekçesiyle "program düzeyinde nitelik bir değişikliği" olarak açımlanabilir. Ama pratik siyaseti açısından bu programı 1993'ten beri zaten savunuyorlar. Bu açıdan bakıldığında, PKK'nin siyasetinde niteliksel değişiklik olmadığı; varolan yanlış siyasetin mantıki sonucuna gelindiği tespit edilmelidir.

Milliyetçi reformizmin gideceği yer, eğer uluslararası dengeler müsade edip de o kendi devletini kuracak durumda değilse, varolan devletle uzlaşmaktır. Onun içinde erimek, onunla birleşmek, bütunleşmek... Biz PKK'nın gideceği yeri geçmişte doğru olarak tespit ettik. Gelişmeler bizim tespitlerimizin doğruluğunu gosterdi.

Bugünkü konjonktür, milliyetçi reformizme kendi devletini kurma izni vermiyor. Gelinen yerde PKK; "bu düzen içinde, bu düzenin siyasetine uygun çalışmak isteyen", "bu devletin reformist Kürt partısı olmak isteyen" bir siyaset izlemektedir. PKK bunu 1993'ten itibaren söylemekteydi, bugün ise programatik düzeyde söylemektedir. Aradaki fark budur.

Çıkış noktalarında ulusal kurtuluş talebinin beraberinde getirdiği Kemalizm'e karşı çıkma tavrı, yerini son yıllarda Öcalan tarafından dile getirilmeye başlanan ve İmralı süreciyle çok açık bir biçimde çizgi olarak savunulan Kemalizmin savunuculuğuna bırakmıştır. "Barış ve demokrasi" için HADEP'e önerilerde bulunan Abdullah Öcalan aynen şunları savunmaktadır:

"Demokratik çözümün içi doldurulmalı ve kitleselleştirilmelidir. Ancak halk hareketi demokrasiyi geliştirir. Yoksa klasik sağ-sol çatışmaları olur. Geçmişte bu çok yaşandı ve sonuç vermez. Şimdi demokrasi gelişir. ***Cumhuriyet gazetesi çevresi ile görüşülmelidir. İlhan Selçuk ve ötekiler eskisi gibi olamazlar. Kemalistlerle ilişki geliştirin, onlar da dönüşüyorlar. Birlikte Mustafa kemal'in sözleriyle yürüyelim. Geçmişte böyle söylemediysem, bu benim eksikliğimdi."*** *(abç) (Serxwebûn, sayı 222, sayfa 13)*

Kemalizmin savunuculuğu temelinde Kürt ulusunun kurtuluşunun mümkün olmadığı, olamayacağı açıktır. Öcalan, gelinen yerdeki konumunu, somut alıntıda da kemalist siyasetini çok büyük bir özeleştiriyle(1) geçmişi tümden reddederek haklı göstermeye çalışmaktadır! Bu tavır gerçekte geçmişte Öcalan'ın ve onun şahsında PKK'nin varolan Kemalizme karşı olma tavrını reddetme, "barış", "demokratik cumhuriyet" adına Kürt işçi ve emekçilerini düzenin hizmetine sunma siyasetidir.

PKK'nın geldiği yer, burjuva milliyetçiliği temelinde Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun sağlanamayacağı gerçeğini çok açık biçimde ortaya koymuştur.

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, ancak Marksizm-Leninizm bilimi ışığında değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde ve proletarya önderliğindeki devrimle mumkundur.

Milliyetçilik, reformizm işbirliğine, Bolşevizm zafere götürür!

2 Eylül 2000 ▲

Ekim ayında yapılacak "Küresel Dünya Kadın Yürüyüşü"ne hazırlanalım!

Daha önceki yazılarımızda da bilgi verdiğimiz gibi Ekim ayında "Küresel Kadın Yürüyüşü"ne bağlı olarak çeşitli eylemler gündemdedir.

5 kıtada yapılması planlanan yürüyüşlerin öncesinde ülke yürüyuşleri de yapılacaktır. Ve 14-15 Ekim tarihlerinde New York'ta Birleşmiş Milletler binası önünde yapılacak bir mitingle "Küresel Yürüyüş" noktalanacaktır.

Yürüyüşü hazırlayanlar dünya çapında kadınları kitlesel olarak seferber etme arzusu içindedir. Şimdiye kadarki gelişim izlendiğinde ve bizzat kendilerinin yaptığı tespitler gözönünde bulundurulduğunda, istediklerine tam ulaşamayacakları görülüyor. Buna rağmen, bu eylemler şuphesiz dünya kamuoyunun gündeminde belirli bir yer tutacaktır.

Bu çerçevede yapılacak olan çeşitli eylemlere ve yürüyüşlere biz de bağımsız ajitasyon ve propagandamızla katılma kararı aldık. Bunlardan öne çıkan Ankara'da yapılacak olan "ulke" yürüyüşü ve Brüksel'de yapılacak olan Avrupa kıta yürüyüşüdür.

Bu sayımızda Avrupa yürüyüşü için Bolşevik İnisiyatif (Almanya) ile ortak hazırlamış olduğumuz bildiriyi yayınlıyoruz. Bu bildiri Almanca, Fransızca ve İngilizce'ye de çevrilecektir.

"Avrupa Platformu"nun çağrısı "Dayanışmacı, Demokratik, Açık Avrupa" ana şiarıyla yapılmaktadır. Bu ana şiar altında ortaya çıkan "Avrupa Platformu" on sayfalık bir talepler kataloğudur. Anlaşılacağı üzere talep edilmeyen bir konu kalmamıştır! Tek tek talepleri ele aldığımızda bunların birçoğu demokratik haklı taleplerdir. Buna söylenecek bir şey yoktur. Tabii ki temel sorun kalmaktadır. Çağrı platformu tüm laf radikalı taleplerine rağmen, gerçek anlamda sistemi hedeflememektedir. Kadınların kurtuluşunun gerçekleşmesi için, ileri sürülen bir sürü talebin gerçekleşmesi için bu sömürü sisteminin, sömürücü Avrupa emperyalizminin yok edilmesi gerektiği tabii ki yoktur. Yani tüm kadın mücadelesi sistem içi bir mücadeleye kilitlenmiş durumdadır. Zaten, bir seremoniyle bu talepler kataloğunu Avrupa Parlamentosu temsilcilerine sunmayı hedefliyorlar. Bu noktada kendi içlerinde buna itiraz edenlerin olduğu bilgisi de veriliyor. Sonuç itibariyle ama anlaşmış durumdalar.

Bu platform ve yürüyüş hazırlığının açıkça gösterdiği bir şey de, "Avrupa Platformu"nda birleşen kadın hareketinin radikallikten de tamamen arınmış, açık burjuva-reformist karakteridir. Ve ne yazık ki, radikal küçük burjuva kadın gruplarının da artık izine rastlamak zorlaşmış durumdadır.

Bu şartlarda, büyük bir ihtimalle ajitasyon ve propagandamızla onları rahatsız edecek tek grup biz olacağız. Bununla onların tepkisini alacağımızı bilinçte tutmalıyız. Fakat, işin bir de şu yönü vardır: İlle de lobicilik diye tutturan ve Avrupa Parlamentosu'nun temsilcileriyle, AB komisyon başkanlarıyla vb. iyi ilişkiler geliştirmeyi çok övenlere karşı belirli bir kesimin güvensizliği de sözkonusudur. Bunların tepkisi tartışma raporlarında doğrudan dile gelmektedir. Biz de sözlü ajitasyon propagandamızda tartışmayı buralara çekmeye çalışmalıyız. "Avrupa Platformu" adına çıkanların bizzat ezilen kadınların mücadelesine değil, komisyonlarda "iyi ilişkilerle" koparılacak hak kırıntılarına bel bağladıklarını açıklayalım.

24 Ağustos 2000 ▲

Merkezi Kadın Komisyonu

KAĞIT ÜZERİNDE KALACAK TALEP KATALOGLARIYLA OYALANACAK ZAMANIMIZ YOK!

Sömürünün, erkek egemenliğinin, ırkçılığın sona erdiği yeni bir dünya için örgütleniyoruz!

12 Avrupa ülkesinden çeşitli kadın örgütleri Brüksel'de bu "Avrupa Kadın Yürüyüşü" için çağrı yapmış bulunuyorlar. Bu çağrı "Quebec Kadın İttifakı"nın (FFQ) "Dünya Kadınlarının Küresel Yürüyüşü"nün bir parçası olarak gündeme geldi. Çağrıyı yapan kadınlar, yürüyüşün amacını "kadın haklarını güçlendirme" ve "kadınların eşitlik taleplerinin vurgulanması" olarak açıklıyorlar. Birleşmiş Milletlerin düzenlediği "Pekin Dünya Kadın Konferansı" 1995 yılında dünya çapında kadınların durumunu ele alarak 182 dünya devletinin hükümetler düzeyinde temsil edildiği ve imza attığı geniş bir talepler ve hedefler kararı almıştı. Bu konferanstan tam 5 yıl sonra, bu yılın Haziran ayında New York'ta gerçekleştirilen "2000 - Kadın Zirvesi" Pekin kararlarının uygulanması konusunda hükümetlerin **hiçbir** şey yapmadığını tespit etmiş ve bir kere daha kadınların eşitliği ve haklarının korunması için istek ve taleplerini karar altına almıştır. 5 kıtada 14-15 Ekim'de yapılacak "Küresel Kadın Yürüyüşü" de sözümona hükümetleri imzaladıkları kararlar doğrultusunda iş yapmaya zorlama niyetindedir. Yürüyüş platformu dünya kadınlarının yasalar önündeki eşitsizliğinin kaldırılması, çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi, kadınlara yönelik cinsel şiddetin son bulması ve şiddete uğrayan kadınların korunması için yine çok geniş ve detaylı bir istekler kataloğu hazırlamış durumdadır. Avrupa yürüyüşünün düzenleyicileri bu "talepler kataloğu"nu bir dilekçe niteliğinde Avrupa Birliği Parlamentosu'na sunmak istemektedirler.

Bizler, ülkelerimizde (Almanya ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de) ezilen kadınlar olarak baskı ve sömürüye karşı mücadele yürütüyoruz. Yapılan onlarca kadın konferansının, hükümetler tarafından imzalanan kararların, sayısız niyet açıklamalarının hiçbir değeri olmadığını pratikte yaşayarak görüyoruz. Tam tersine

"küreselleşme" adı altında uluslararası emperyalist sermayenin giderek saldırganlaştığını, kazanılmış haklarımızın da gaspedildiğini, yaşam ve çalışma koşullarımızın hergün biraz daha kötüleştiğini görüyoruz.

Birleşmiş Milletler ve Avrupa Birliği Parlamentosu gibi kurumların ezilenlerin zararına emperyalistlerin çıkarlarını temsil ettiğini biliyoruz. Dünya ya da Avrupa kadın hareketi adına bu kurumlara ya da onların temsilcilerine kadınların taleplerinin bir "rica mektubu" şeklinde sunulmasını en iyi durumda boş bir gayret olarak değerlendiriyoruz.

Bizi rahatsız eden salt bu değil. Birleşmiş Milletler kadın konferanslarında belirli bir zamandan beri kadınların mücadelesinin yol ve yöntemi olarak "lobicilik" ve "kadın ağları oluşturma" önplana çıkarılıyor. Buna göre kadın hareketi isteklerini kabul ettirmek için, tüm devlet organları, hükümet ve siyasi partiler içine girerek, onlarla temas kurarak buralarda kadın haklarını savunacak kadın ve erkekleri kazanmalı, "kadın dostları" arasında bu ağ oluşturmalı. Burada bize önerilen bir nevi sistemin içten fethedilmesidir! Biz bu yaklaşımı kökten reddediyoruz. Önerilen bu yol, sadece ve sadece kadın hareketinin bu sistemin dışlıları arasında öğütülmesine hizmet etmektedir. Kaldıki, lobiciliğin ne anlama geldiği bugüne kadarki pratikten de açıkça görülmektedir. Bu faaliyet esasen kadın hareketinin önde gelen isimlerinin, orta sınıfın kadınlarının, sistem içinde kendilerine yer açmalarını ve pastadan paylarını koparıp almalarını sağlıyor. Almanya'da sosyal yardımla geçinmeye çalışan kadına; en kötü ücretlere talim eden ve tek geliriyle kendini ve çocuklarını geçindirmeye çalışan emekçi kadına, toplumda en çok ezilen ve horlanan göçmen kadına bu paylaşımda kırıntı dahi düşmüyor... Yasal bir statüye dahi sahip olamayan, Avrupa ülkelerinde illegal olarak yaşayan kendi hakları için "lobicilik" yapacak ne statüye ne de dile sahip olmayan sığınmacı kadınlara tüm bu yollar enbaşından kapalı kalıyor.

Bu nedenle biz, kadın hareketinin izlediği bu hattı kabul etmiyoruz. Ezilen kadınların dayanışması kavramlarının bir kenara fırlatılarak bunun yerine "lobicilik" gibi kavramlara sarılınmasının rastlantı olmadığını düşünüyoruz. Bu gelinen noktada kadın hareketinin tüm radikalliğini de yitirdiğinin, sisteme muhalif bir hattan tamamen vazgeçtiğinin göstergesidir.

Biz, ezilenlerin kendi gücüne dayanarak, erkek egemen baskı ve sömürü sistemine karşı mücadeleyi seçiyoruz. Devlet ve hükümet katlarında "lobicilik"i değil, bütün dünyada ezilenlerin sisteme muhalif mücadeleleriyle enternasyonal dayanışmayı temel alıyoruz. **Birleşmiş Milletler'in, Avrupa Parlamentosu'nun vb. çekmecelerinde unutulacak istek katalogları için harcayacak enerjimiz yok!**

"Avrupa Yürüyüş Platformu"nun sahipleri, tüm çabalarına karşın Avrupa merkezli bakış açısından kurtulamıyorlar! Hemen kapılarının önünde, örneğin Türkiye ve Romanya'da olduğu gibi bir dizi emperyalizme bağımlı ülkede devlet ve hükümet katlarında "demokratik" mücadelenin en başından imkânsız olduğunu, çünkü zengin Avrupa ülkelerinde varolan tipte bir demokrasinin dahi buralarda işlemediğini görmezden geliyorlar. Ezilenlerin hakları için, kadın ve insan hakları için mücadele edenlerin azgın bir saldırıyla yok edildiği, sendikacıların, gazetecilerin, yazarların, sisteme muhalif parti ve örgüt militanlarının devlet terörü ve şiddetiyle susturulmaya çalışıldığı Kuzey Kürdistan Türkiye gibi ülkelerdeki gerçeklere gözlerini kapatıyorlar. Birleşmiş Milletler'in ağzından bu ülkelerdeki kadınlara hükümetlere seslerini duyurmak için çok çalışmaları gerektiğini hatırlatıyorlar! Onları dinleyen "sivil toplum örgütleri" bizim ülkemizde de talep katalogları hazırlayıp hükümetlere iletmeye çalışıyor. İletseler ne olacak? Kağıt sabırlıdır! Çekmecelere kilitlenen raporlar en iyi durumda 8 Mart'larda ya da uluslararası konferanslarda hatırlanıyor. Sonra gündeme devam... Kadınların işsizliğe, açlık ve sefalete sürüklenmesi, çalışma ve yaşam koşullarının hergün biraz daha kötüleşmesi... Kısacası sömürü sisteminin azgınca saldırısı.

Tüm bu nedenlerle biz, ezilen kadınların sırtından bu sistem içinde kendilerine yer açmaya çalışan, kadın erkek eşitliği mücadelesini bu sistemin kaymağından faydalanmak için kullananların kuyruğuna takılmayı reddediyoruz. Böyle bir kadın hareketi, biz ezilen kadınların gerçek çıkarlarını temsil etmemektedir.

Biz sömürünün, irkçılığın ve erkek egemenliğinin son bulduğu yeni bir dünya için mücadele ediyoruz. Kadınların özgürlüğü ve kurtuluşu mücadelesine gerçekten gönül vermiş olan tüm ezilenlerle güçlerimizi birleştirmek ve enternasyonal dayanışma içinde bugün esen gericilik rüzgarlarına karşı direnmek istiyoruz.

Hak kırıntısı değil, dünyayı değiştirmek istiyoruz.

Yeni, sömürüsüz, sosyalist bir dünya istiyoruz.

Kazanacağız!

24 Ağustos 2000 ▲

"Türk-Ermeni diyaloğu"

17 Haziran 2000 tarihinde, merkezi Paris'te bulunan *"Ermeni Diasporası Araştırmaları Merkezi"* (CRDA) tarafından örgütlenen ve Fransız Senatosu Başkanı Poncelet'in himayesinde *"Günümüzde Ermeni Sorununa İlişkin Türk-Ermeni Diyaloğu"* başlıklı bir sempozyum yapıldı. Sözkonusu toplantıya birçok akademisyen, yazar ve gazeteci katıldı. Türkleri temsilen Mete Tunçay, Ragıp Zarakolu ve Oral Çalışlar konuşmacı olarak ve birçok gazeteci de izleyici olarak katıldı. Ermenileri temsilen de başta CRDA'nın Başkanı Kebabdjiyan ve CRDA'nın Uluslararası İlişkiler Sorumlusu Raffi Hermon Araxes olmak üzere, bir dönem Ermenistan'ın eski cumhurbaşkanı Petrosyan'ın danışmanlığını yapan Gerard Libaridian, tarih doktoru Lavrenti Parseghian, Ermeni Bilimler Akademisi Türkoloji Doktoru Hagop Tchakerian vb. kişiler katıldı.

Fransız parlamentosu tarafından kabul edilen soykırımı kabul etme karar tasarısını en son 22 Şubat 2000 tarihinde birkez daha gündeme almayarak erteleyen Fransız senatosu, bu karardan rahatsızlık duyan Ermenilere şirin görünme adımı olarak senato binasında toplantı yapılmasına izin verdi. Senato Başkanı'nın himayesinde gerçekleşen bu toplantıyı, Fransız emperyalizminin Cezayir'de gerçekleştirdiği katliamlara karşı çıkarak Cezayirlilerden yana tavır takınan, bu yüzden de Fransız ordusu tarafından tutuklanıp işkencelere maruz kalan gazeteci Henri Allek yönetti.

Toplantıyı örgütleyen "Ermeni Diasporası Araştırma Merkezi" Başkanı Jean Claude Kebabdjian, bu yıl 24 Nisan'da Ermeni soykırımını protesto etmek için yapılan eylemlerde Türk bayrağının Ermeniler tarafından yakılmasını ve "Katil Türkiye" gibi sloganların atılmasını eleştirdi. Böylesi tavırların son bulmasını talep etti. Bu tavır "Türk tarafından" "duyarlı bir tavır" olarak değerlendirilirken, aşırı milliyetçi Ermenilerin tepkisini çekti.

"Türk-Ermeni Diyaloğu" için örgütlenmek istenen bu toplantıya da Fransa'da yaşayan birçok Ermeni *"Bir buçuk milyon ölünün üzerine diyalog kurulamaz"* diye tepki gösterdi, protesto eylemleri yaptı.

Toplantıya izleyici olarak katılan Türk gazetecilerinin Ermeni soykırımını gözardı etme temelinde yaptığı değerlendirmeler, AB'ye üyeliğin tartışıldığı ve "demokratikleşme" masallarının anlatıldığı günümüzde, Türkiye'de Ermeni soykırımı konusundaki ırkçı, şoven tavrın liberal burjuva siyaseti temelinde yumuşatılmak istendiğinin işaretlerini ortaya koydu.

Aynı zamanda sempozyumda yapılan konuşmalar ve açıklamalarda Türkiye ile Ermenistan arasındaki ilişkilerin düzelmesi ve bu bağlamda Türk-Ermeni diyaloğunun gerekliliği vurgulandı; böylesi bir diyaloğun her iki ülkenin de yararına olduğu, bu diyaloğun önüne soykırımın tanınması ya da reddi konusunun engel olarak çıkarılmaması gerektiği, diyaloğun "ölüm üzerine değil hayat için" kurulmasının istendiği vb. açıklamalar da yapıldı.

Sözkonusu sempozyumun Türk medyası tarafından nasıl yorumlandığı ve neden "övüldüğü", Türk-Ermeni diyaloğunun Türk tarafınca hangi amaçla istendiği Zeynel Lüle'nin 17 Haziran tarihli Hürriyet gazetesinde yayınlanan şu tespitinde ortaya konmaktadır:

"EDAM'ın bugünkü toplantıyı Fransa senatosuyla ortak olarak gerçekleştirmesi de, ***sorunun yakıp yıkmayla, ya da hiçbir yararı olmayacak sözde Ermeni soykırımı tasarısıyla çözümlenmeyeceği*** *yönünde verdiği bir mesaj olarak algılanmalı..." (abç)*

Türk devletinin liberal medya temsilcileri Türk-Ermeni diyaloğunu isterken, Ermenilerden soykırımın tanınması için değişik parlamentolara sunulan karar taslaklarını sunmaktan vazgeçmeyi, "sözde Ermeni soykırımından", yani onlara göre zaten varolmayan bir olgudan diretmekten vazgeçmelerini ve böylece soykırımın varlığını unutmalarını istemektedir. Bunların Türk devletinden istediği de, 1915'de Osmanlı döneminde yaşananların inkâr edilmeyip "kabul edilebilir" düzeyde (buna göre zaten soykırım yoktur) kabul edilmesidir. Ve böylece yapılmak istenen soykırımın varlığının sözkonusu edilmediği, Ermenilerin soykırımın varlığını kabul ettirme çabalarından vazgeçtiği; Türk devletinin de sorunu, "Osmanlı döneminde yaşanan vahim bir durum" olarak kabul etme temelinde iki tarafın "asgari" düzeyde buluşmasının sağlanmasıdır.

Sözkonusu sempozyuma izleyici ola-

rak katılan Hadı Uluengin Hürriyet gazetesinde Ermenilerde "kesen Turk imajı"nın hâlâ varolduğunu tespit ederek bu durumu şöyle ifade ediyor:

"Bu durdurma da bizim bunun tam tersine 1915'i ***'silmek'(!)*** *çabamızla birlikte, diyalogsuzluğun iki temel nedenlerinden birini oluşturuyor. Birincisinin* ***'fikr-i sabit'****i ve diğerinin* ***'unutkanlığı'(!)*** *işleri çıkmaza sokuyor." (Hürriyet, 20 Haziran 2000)*

Hadı Uluengin'ın Ermenilerin "fikr-ı sabit"liğini ve Turklerin "unutkanlığı"nı işleri çıkmaza sokan durum olarak tespit etmesi; ve diyaloğun kurulması için bu tavırlardan vazgeçilmesini istemesi de, gerçekte Ermenilerin soykırımın varlığını unutup bir kenara bırakmasını talep etmektir. Türkiye'nin "unutkanlığı" tespiti ise, gerçekte faşist Turk devletinin ırkçı, şoven tavrını, Ermeni düşmanlığını temize çıkarma tavrıdır.

Turk-Ermeni diyaloğunun tartışıldığı yerde hedef tahtasına oturtulması gereken tarafın Türk devleti olması gerekirken, burjuva medyanın bu kalemşörleri, Türkiye'de "demokratikleşmenin" önündeki engellerden biri olarak Ermenileri gösterme sahtekârlığına başvurmaktan geri kalmamaktadır. Hadı Uluengin, 21 Haziran tarihli yazısında Gerard Libaridyan'ın *"çok mantıki ve 'reel politik' anlamda da çok gerçekçi bir tebliğ"* sunduğunu tespit ettikten sonra Libaridyan'ın tebliğinden *"Bu iş 85 yıldır sürüncemede... Biz Ermenilerin esas muhatap Türkiye'yi ıskalamak ve hep uluslararası platformlara bel bağlamak stratejisi nihayetinde bir sonuç vermedi. Dolayısıyla, tarafların karşılıklı olarak geçmişe bakışı yenilemesi ve geleceği yeni bir açıya oturtarak diyaloğa gitmesi gerekiyor" (Hürriyet, 21 Haziran 2000)* tespitini aktarıp *"Akl-ı selimin sesi diye buna denir"* diyerek Libaridyan'ı övmektedir.

Diyalog için soykırıma maruz kalan tarafın tavrıyla soykırımı gerçekleştiren tarafın tavrının da değişik olması gerektiği gerçeğinin uzerinden atlayan Uluengin, Türk tarafı adına konuşan Mete Tunçay'ın da özde Libaridyan'ın görüşünü savunduğunu belirterek Tunçay'ın tavrını şoyle ozetlemektedir.

"O da gerçekçilik çağrısı yaptı ve saplantıları bir kenara bırakarak, şu ya da bu ülkede ***'soykırımı'*** *kararı çıkartmak yerine, Ermenilerin Türkler ve Türkiye'yle diyalog kurmak siyasetini benimsemesinin önemi üzerine durdu." (aynı yerden)*

Uluengin'in aktarımına göre tarihçi ve profesör olan Tunçay'ın diyalog için Ermenilerden isteği budur! Tunçay'a göre Ermeniler bir "saplantı" içindedir. Sözkonusu "saplantı" ise soykırımın varlığının şu ya da bu devlet tarafından kabul edilmesini sağlamak çabasıdır.

Uluengin bu tavırları aktardıktan sonra kendi yorumuna geçmektedir. O'na göre "uzlaşmaz" Ermenilerin Turkiye'ye yönelik uyguladığı stratejide "iki bariz yanlış" vardır. Birincisi, soykırımın varlığının kabulü için başka ülkelerin parlamentolarında karar tasarıları çıkarmaya çalışmalarıdır. Çözüm ise, "real politik"a yapmak ve *"Türkler ve Türkiye'yle geleceğe yonelik diyalog platformlarında"* buluşmaktır.

Sözkonusu edilen ikinci "bariz yanlış" ise Ermenilerin soykırım kararları çıkarmaya çalışmasının *"Ankara'nın Ermeni sorunundaki nispi bir* ***'liberalleşmesine'*** *dahi set çektiğini"* Ermenilerin görememesidir... Böylece Ermeniler tarafından Türkiye'de "demokratikleşmenin" önüne set çekildiğini savunan Uluengin tavrını şöyle ortaya koymaktadır:

"Başka bir deyişle, ***'uluslararası forumlar gibi sen de önce soykırımı kabul et'*** *türü maksimalist tutum hem her türlü ilerlemenin önünu Ermeniler açısından kapatmaktadır; hem de bu yaklaşımın dolaylı etkisi, muhtemel bu ilerlemeyi kolaylaştıracak olan Türkiye'nin demokratikleşme sürecini yokuşa sürmektedir.*

Azamiyetçi tutum değil ortalamayı, asgariyi bile engellemektedir." (aynı yerden)

Bu tespitleri de gözönüne aldığımızda, Türk-Ermeni diyaloğu için esas olarak Ermenilerden soykırımın varlığı konusunda direnmemelerinin istendiği açıkça ortaya çıkmaktadır.

Uluengin'ın deyimiyle "iğneyi Ermenilere batırdıktan sonra" "çuvaldızı" kendilerine batırma sırası geliyor... Ve 22 Haziran tarihli yazısında da bu sorunu ele almaya çalışıyor! Bunu yaparken şu itirafı yapmak zorunda kalıyor:

"Ancak unutmayalım, yalnız orta Anadolu şehrinde değil hemen her yerde Ermeni mezarlıkları, kiliseleri, okulları, evleri vardı. . Fakat bugün yoklar!

Veya, var olan son kalıntılar ancak 'arkeolojik'(!) addediliyorlar.

Zira oralarda yatmış, ibadet etmiş, öğrenim görmüş, vanı yaşamış ve ölmüş, yani çok, çok uzun sure bu toprağın aidiyetini taşımış insanlar artık yoklar!

Ve, esas olarak da 1915'den beri yoklar!" (Hürriyet, 22 Haziran 2000)

Soykırım var mı yok mu tartışmasına bilinçli olarak girmeyen Uluengin, Ermenilerin esas olarak 1915'ten beri yok oldukları gerçeğini reddemeyeceğini söyleyebilecek kadar "cesaret" gostermektedir ve 1915'in tartışılmasını ve iki tarafın "tabu ve onyargıları"nı yıkmasını talep etmektedir. Ayrıca "Ermeni dolu" gibi kufürlerle dile gelen ırkçılığın cezalandırılmasını, Ermenice mıntıka isimlerinin değiştirilmesine son verilmesini vb. de talep etmektedir.

Burjuva siyaseti çerçevesindeki bu liberal yaklaşım, kuşkusuz ki açık ırkçı, şoven tavırdan iyidir. Fakat bu tavır da Ermeni soykırımının teddi uzerinde yukselen, Osmanlı/Turk devletinin soykırımcılığını, TC'nin soykırımın sorumlusu ve suçlusu olduğu gerçeğinin uzerini örten bir tavırdır.

Uluengin gibi gazeteci ve yazarlar Ermenistan'la devlet duzeyindeki ilişkinin *"soykırımı kabullenme anlamına gelmeyeceği"* ve Azerbaycan'ın da *"feda edildiği"* anlamına gelmeyeceğini propaganda ederek soykırımın gündemden çıkarıldığı bir temelde Türk-Ermeni diyaloğu istemektedir.

Ermeni soykırımı konusunda faşist Türk devletinin yaklaşımı dışına çıkan ve muhalif görüşlere sahip olanların tavırları kuşkusuz TC'nin medya temsilcilerinin tavrından bir adım daha ileriye gitmektedir. Turk-Ermeni diyaloğu için "kötü tarihin" iki tarafça unutulmaması ve aşılması gerektiğini savunanların Turk devletinden istedikleri şey, TC'nin Ermenilerden "özür" dilemesi ve bunun sonucu olarak "tazmin"den ürkülmemesidir.

Kuşkusuz sorunu burjuva sistemi içinde çozmeye çalışanlardan bundan daha fazlası da beklenemez. Fakat bu tavır, burjuva sistemi içinde kalan bir tavır olsa da, soykırımın kabulunu ve

bunun sonucunda "tazminat"a da açık olunmasını isteyen bir tavır olarak Ermeni soykırımı konusunda şimdiye kadar olan tavırlardan ileri olan bir tavırdır. Sorun şu ki burjuva sistemi çerçevesinde hareket edilmekte ve çözüm de faşist Türk devletinden beklenmektedir. İşin çıkmaz yanı da budur. Faşist Türk devletinin yapısına ve siyasetine bakıldığında, bu taleplerin gerçekleşmesinin mümkün olmadığı görülmemektedir.

Şöyle ki, Türk devletinin Ermenilerden "özür" dilemesi için önkoşul, soykırımın varlığının TC tarafından kabul edilmesidir. TC'nin soykırımı kabul ve kendisini suçlu ilan etmesini; buna bağlı olarak da Ermenilerden "özür" dilemesini beklemek abestir.

"Tazminatdan ürkülmemesi" gerektiği tespiti ise, "kimseye verilecek çakıltaşı olmayan" ırkçı, şoven ve faşist bir devletin gerçek niteliğinin kavranmadığını ortaya koymaktadır sadece. "Tazminat" sorunu faşist Türk devletini ve savunucularını en çok saldırgan kılan sorunlardan biridir. Faşist Türk devleti çok iyi bilmektedir ki, eğer soykırımın varlığı kabul edilirse, ardından "tazmin" sorunu gündeme gelecek ve Ermenilerin uluslararası mahkemelerden TC'den hak talep etme imkanı doğacaktır. Bunun gerçekleşmemesi için de hakim sınıflar her türlü çarpıtmaya başvurmaktan, tarihi gerçekleri tersyüz etmekten geri kalmamaktadır, kalmayacaktır. *"Vatanı ve milletiyle bölünmez bir bütün"* olan TC'nin Ermenilere böyle bir olanak vermeyeceği açıktır.

Sorunu burjuva sistemi içinde ele alanların bu taleplerinin gerçekleşmesi sadece emperyalist büyük güçlerin TC'nin "bütünlüğünü" bölmeyi kendi çıkarlarına görmeleri ve soruna kendi istedikleri biçimde yön vermeye karar vermeleriyle TC'ye dayatmalarıyla mümkündür. Uluslararası siyasete bakıldığında bunun da kısa ve orta vadede mümkün olmadığı tespit edilebilir.

Ermeni soykırımı konusunda gelişebilecek olan bir eğilim, TC'nin AB'ye aday üyeliğe kabul edilmesi sonrasında şu ya da bu biçimde dile getirilmeye başlandı. Sözkonusu eğilim, TC'nin soykırımı Osmanlı devletinin yaptığını, sorumluluğu ve suçluluğu da Osmanlı devletinin üzerine atıp kendisinin soykırımla ilgisi olmadığı temelinde soykırımı kabul etmesi ve bu sorundan kurtulması biçiminde dile getirilmektedir.

Fransız Senatosu'nun soykırım karar tasarısını Şubat ayında bir kez daha ertelemesi sonrasında yürüyen tartışmalarda, Fransa'nın Erivan Büyükelçisi Michel Legras Mart ayı sonlarına doğru "o dönemde işlenen suçlardan modern Türkiye sorumlu tutulamaz" diyerek şu tavrı takındı:

"Eski suçların sorumluluğu çağdaş Türkiye'nin ya da suçların işlendiği dönemde dünyada olmayan kişilerin kapısının önüne bırakılmamalı." (Hürriyet, 22 Mart 2000)

Milliyetçi Ermenilerin tepkisini çeken ve Legras'ın "persona non grata" (istenmeyen kişi) ilan edilmesinin istenmesine yolaçan bu tavıra, Türk medyasında "Türk yanlısı elçi krizi" başlığıyla sahip çıkıldı.

Benzeri bir tavır da, ABD'de Türk lobisinin faaliyetlerini yürütecek olan şirketin başkanı Bob Livingston tarafından takınıldı. Türkiye gazetesinin "Ermeniler'e geçit yok" başlığıyla verdiği haberde Livingston Ermeni soykırımı karar tasarısının ABD Kongresi tarafından kabul edilmeyeceğini düşündüğünü ifade ederek tavrını şöyle gerekçelendirmektedir:

"Bahsedilen iddia, 1915 yılında, Osmanlı İmparatorluğu zamanını kapsıyor. Amerikan politikasıyla ya da dünyanın geri kalanıyla alakası olmayan bir şey." (Türkiye, 1 Nisan 2000)

Bu tavrın bizzat Ermeni lobisine karşı Türk lobisi çalışmalarını yürüten şirketin başkanı tarafından dile getirilmesi; Türk medyası tarafından desteklenmesi ve TC'nin devlet olarak bu tavıra karşı herhangi bir itirazda bulunmaması; "modern Türkiye"nin temize çıkarılması" için Ermeni soykırımının Osmanlı İmparatorluğu döneminde yapıldığının kabulüne köşe taşlarının dizildiğine işaret etmektedir.

Buna işaret eden bir olgu da ABD Başkanı Bill Clinton'un soykırımın yıldönümünde yaptığı konuşmanın Türk medyası tarafından yapılan yorumu oldu.

Clinton, *"Osmanlı İmparatorluğu'nun son yıllarında bir buçuk milyon Ermeni'nin katliamlara ve tehcire maruz kalmasını, yirminci yüzyılın bu büyük trajedisini bugün hatırlıyoruz" (Milliyet, 26 Nisan 2000)* tespitini yaptı.

Clinton'un bu konuşmasında "soykırım" lafını kullanmaması Milliyet gazetesi tarafından –bu tavrın Türkiye'yi rahatsız ettiğini de tespit ederek– şöyle yorumlandı:

"Ancak ABD Başkanı'nın selefi George Bush'tan farklı olarak, 'soykırım' sözünü kullanmaması ve daha önceki mesajlarının aksine, 1915 ve 1923 arasındaki dönemden sözetmeyerek Kurtuluş Savaşı yıllarını ve TBMM yönetimini töhmet altında bırakmaması, 'nispeten olumlu' sayılıyor." (aynı yerden)

Takınılan tavırlar soykırımın sadece Osmanlı'ya maledilerek kabulü ve TC'nin temize çıkarılması eğiliminin olduğuna işaret etmektedir. Bu eğilimin hangi yönde veya hangı hızda gelişeceğini önümüzdeki dönemde birlikte göreceğiz.

"Türk-Ermeni diyaloğu" için yapılan sempozyumda konuşan CRDA Başkanı Kebabdjian, *"Biz Türk ve Ermeni kuşaklarının kin ve şovenizm içinde yetişmesini istemiyoruz, ölüm üzerine değil hayat için diyalog kurmak istiyoruz"* diyerek iyiniyetini dile getirdi.

Soykırım yaşayan bir ulustan, Ermeni ulusundan birinin kin ve şovenizme karşı tavır takınması olumlu bir tavırdır. Fakat bu tavır sadece bir istektir. Çünkü, milliyetçilik, şovenizm ve ulusal kin kapitalizmin yolarkadaşlarıdır. Eğer halklar arasında kin ve şovenizme, milliyetçiliğe son verilmek isteniyorsa, o zaman kapitalist sistemin dışına çıkmak ve mücadeleyi bu sistemi ortadan kaldırmak için vermek zorunludur.

Halklar arasındaki gerçek kardeşliği sağlayacak olan diyalog, değişik uluslardan işçi ve emekçilerin kendi aralarındaki diyalogdur. Soykırımın hesabını devrimle soracak, Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönmesinin ve yerleşmesinin imkânlarını sağlayacak, Ermenilerin ayrılma hakkını garantileyecek olan birlik halkların özgür birliğidir, ortak mücadelesidir.

Soykırımın hesabı devrimle sorulacaktır!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

22 Ağustos 2000 ▲

"Mutlaka bu böyle olacak ama!"

"İYİMSERLİK

Şiirler yazarım
basılmaz
basılacaklar ama

Bir mektup beklerim müjdeli
belki de öldüğüm gün gelir
mutlaka gelir ama

Ne devlet ne para
insanın emrinde dünya
belki yüz yıl sonra
olsun
mutlaka bu böyle olacak ama"

diyordu Nazım Hikmet, 12 Eylül 1957'de Moskova'da... "İyimserlik" başlığını koyduğu şiirinde Nazım, devletin ve paranın ortadan kalktığı bir toplum projesinin, "mutlaka" gerçekleşeceği düşüncesini ifade ediyordu.

Nazım'ın bu "iyimserliğinin" kaynağı neydi? Gerçekte komünizmin bugün değilse yarın; "belki yüz yıl sonra"; ama mutlaka gerçekleşeceği öngorüsü nereden kaynaklanıyordu?

Soruyu başka şekilde soralım..

Nazım'ın sosyalizmin kitleler üzerindeki etkisinin en güçlü olduğu dönemlerden birisini yaşadığı sıralarda yazmış olduğu bu dizelerin bugunkü koşullarda anlamı ne? Dünya ölçeğinde komünizmin en zayıf dönemlerin

den birisini yaşadığı bir dönemde, hâlâ sosyalizm ve komünizm için mücadele etmenin bir anlamı var mı? Bugünkü koşullarda hâlâ komünizmin yuz yıl sonra bile gerçekleşebileceği iddiası ileri sürülebilir mi?

Devrimlerin gerçekleşip gerçekleşemeyeceği, sınıf mücadelelerinin ortadan kalkıp kalkmadığı; komünizmin/sosyalizmin "öldüğü" vs. konuları geçtiğimiz on yılın üzerinde en çok durulan sorunları arasında yer aldı. Bu soru ve sorunlara herkes kendi açısından farklı yanıtlar verdi, farklı sonuçlar ortaya koydu. Ama olumlu veya olumsuz yanıt verenler şahsında bile sınıf mücadelesinin sürdüğü goruldu, görülüyor.

Doğaldır ki; bu soru ve sorunlara verilen yanıtların içeriği, yanıt verenlerin sınıf mucadelesine bakış açısı yönunde oluyor. Emperyalistler ve onların borazanları, sosyalizmin, komünizmin artık öldüğunü; devrimler çağının kapandığını, kapitalizmin sosyalizm karşısında tarihsel zaferini ilan ettiğini, böylece tarihin bittiğini vs. ilan ediyor; zafer çığlıkları atıyorlar.

Diğer yandan emperyalizmin propagandalarının etkisinde kalan eski "devrimciler", "sosyalistler" de bu koroya şu ya da bu şekilde katılıyorlar. Bunların geçmişteki "iyimserliklerinin" yerini emperyalizme duyulan hayranlık, devrimin gerçekleşmeyeceğine yonelik "karamsarlık" vs. almış durumda.

Ortaya çıkan karamsarlık ortamı süreçte kitleler üzerinde de egemen hale geldi. Yine kitlelerin bilinçlerinin emperyalist medya tarafından esir alınması, gerçek yerine yalanın "ustaca" montajı, insanların emperyalist medya tarafından yaratılan ve gerçeklerle bağın en aza indirildiği sanal dünyalara hapsedilmesi vs. vs emperyalizmin bugun gorece bu başarı elde etmesini sağlıyor.

Tum bunlar yanında bugün Nazım'ın dizelerinde ortaya konulan iyimserliğe sahip olanlar da var: Bolşevikler!

Devrimin gerçekleşeceği, Bolşevizmin yeneceği, dünyada sınıfsız, somürüsüz bir toplum projesi olan komünizmin mutlaka kurulacağı yönünde Bolşeviklerin ileri surduğu goruşler bugun de canlılığını koruyor. Ve her turlu zorluğa karşın Bolşevikler ne somut duruma bakıp, devrimci-Bolşevik hareketin güçsüzlüğü karşısında "ahu vah" ederek yılgınlığa kapılıyorlar; ne de onların iyimserliğini emperyalist propagandaların karamsarlık bulutları kapatabiliyor! Onlar Marksizmin-Leninizmin bilimsel öğretisi temelinde ortaya konulan sonuçlara bakıyor; "tarihin gösterdiği yonde" çalışmaya devam ediyor, aydınlanıyor, aydınlatıyor ve örgütlüyorlar.

ÇANLAR KİMİN İÇİN ÇALIYOR?

90'lı yılların başlarında "sosyalist" maskeli revizyonist diktatörlüklerin yıkılmasıyla zamandaşlı sosyalizme, komünizme karşı emperyalizmin geliştirdiği yoğun saldırı furyasının dunya çapında yığınları etkilediği bir gerçeklik. Bu propagandanın merkezine konulan şey kapitalizmin/emperyalizmin toplumsal mucadelede sosyalizme/komunizme üstün gelmesiydi; sosyalizm/komunizm olmuştu! Gerçekte durum böyle miydi? Gerçekte yıkılan sosyalizm, ölen komunizm mi idi?

Bolşevik Partizan okurları, 1990'lı yılların başlarında yıkılan diktatorlüklerin "sosyalist" olmadığını; ölenin komünizm, sosyalizm değil, "sosyalist" maskeli revizyonizm olduğunu dergimiz sayfalarında çeşitli donemlerde yayınlanan makalelerden biliyorlar. Bu yazımızda bu durumu bir kez daha uzun uzadıya anlatmayacağız. Sadece bu tur "kazaları" "sosyalizmin öldüğü, bittiği" şeklinde yorumlayan ve iddialı sonuçlar çıkaranların akıl fukaraları olduğunu, bunların, tarihsel gelişme içinde bu tur geriye dönuşlerin toplumların izlediği genel gidişatı değiştirmediğini, değiştirmeyeceğini söyleyip geçmek istiyoruz.

Okurlarımız ve marksist-leninist goruşleri biraz tanıyanlar; emperyalizm ve proleter devrimleri çağını yaşadığımızı, emperyalizmin çoken, çuruyen kapitalizm olduğunu; toplumsal mucadelede emperyalizmin sınıflı toplumların en sonuncusu olan kapitalizmin en son aşaması olduğunu; ve bu toplumun proletarya onderliğinde devrimlerle yıkılarak yerine sosyalizmin kurulacağını da okumuşlardır. Bir başka deyişle gunumuzde yuruyen sınıf mücadelesinde çanlar emperyalizm için çalmakta, o tarih sahnesinden çekilirken yerini somu-

rünün ortadan kalktığı yeni bir toplumsal düzene, sosyalizme bırakmaktadır. Bu toplumsal gelişmeyi gören ve bu gelişmeye direnen emperyalizm, tarihin tekerleğini geriye doğru çevirmeye çalışmakta, akıntıya karşı yüzmektedir.

Ortaya koyduğumuz bu görüşler, yeni değildir. Tarihsel gelişmenin bir kesitine ilişkin yapılan bu tespitler, Marksizm Leninizm biliminin çözümlediği, kanıtlarıyla ortaya koyduğu gerçekliğin parçalarıdır.

Şimdi bu görüşlerimizin dayandığı bazı temellere kısaca bir gözatalım...

Marx'ın materyalist bakış açısının toplumların tarihine uygulanması konusundaki şu formülasyon tarihin tekerleğinin hangi yönde ilerlediği konusunda bize teorik bir temel sunar:

"Yaşamlarının toplumsal üretiminde insanlar, aralarında belirli, zorunlu, kendi iradelerinden bağımsız ilişkilere, onların maddi üretici güçlerinin belirli bir gelişme aşamasına tekabül eden üretim ilişkilerine girerler. Bu üretim ilişkilerinin tamı, toplumun ekonomik yapısını, bir hukuki ve siyasi üstyapının üzerinde yükseldiği, ve belirli toplumsal bilinç biçimlerinin ona tekabül ettiği somut temeli teşkil eder. Maddi yaşamın üretim tarzı, toplumsal, siyasi ve bir bütün olarak zihinsel yaşam sürecini koşullandırır. İnsanların varlığını belirleyen şey bilinçleri değil, tam tersine, onların bilincini belirleyen toplumsal varlıklarıdır. Gelişmelerinin belirli bir aşamasında, toplumun maddi üretici güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkileriyle ya da bunların hukuki ifadesinden başka birşey olmayan mülkiyet ilişkileriyle çelişkiye düşerler. Bu ilişkiler, üretici güçlerin gelişme biçimleri olmaktan çıkıp, onların zincirine dönüşürler. O zaman bir sosyal devrim çağı başlar. Ekonomik temelin değişimiyle birlikte koskoca üstyapı yavaş veya hızlı bir şekilde altüst olur. Bu gibi altüst oluşların incelenmesinde, daima, ekonomik üretim koşullarındaki maddi, doğal bilim kesinliğiyle saptanabilir altüst oluşla, hukuki, siyasi, dini, sanatsal ya da felsefi biçimleri, kısaca, insanların bu çatışmanın bilincine vardıkları ve kesin sonuç alınıncaya kadar kargaşanı verdikleri ideolojik biçimleri ayırt etmek gerekir. Nasıl ki, bir kimse hakkında, kendisi için taşıdığı fikre dayanılarak bir hüküm verilemezse, böyle bir altüst oluş çağı hakkında da, onun kendi bilinciyle hüküm verilemez, tam tersine, bu bilinç, maddi yaşamın çelişkileriyle, toplumsal üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki mevcut çatışmayla açıklanmak gerekir. Bir toplumsal formasyon, kendisinin onlar için yeterince geniş olduğu bütün üretici güçler gelişmeden asla batmaz, ve yeni ve daha yüksek üretim ilişkileri, bunların maddi varlık koşulları bizzat eski toplumun bağrında yumurtasından çıkmadan [olgunlaşmadan–ÇN], asla [eskilerinin–ÇN] yerine geçmezler. Onun içindir ki, insanlık kendi önüne, ancak çözebileceği görevleri koyar, çünkü yakından bakıldığında her zaman görülecektir ki, görevin kendisi, ancak çözümünün maddi koşullarının mevcut olduğu ya da en azından oluşma sürecinde olduğu yerde ortaya çıkar. Genel hatlarıyla, Asyai, antik, feodal ve modern burjuva üretim tarzları, ekonomik toplumsal formasyonun ileriye doğru gelişen çağları olarak nitelendirilebilirler. Burjuva üretim ilişkileri, toplumsal üretim sürecinin son antagonist biçimidir, bireysel bir antagonizma anlamında değil, bireylerin toplumsal yaşam koşullarından doğan bir antagonizma anlamında antagonist; ama burjuva toplumun bağrında gelişen üretici güçler, aynı zamanda, bu antagonizmanın çözümünün maddi koşullarını da yaratırlar. Bu yüzden, bu toplumsal formasyonla birlikte insan toplumunun tarih-öncesi sona ermiş olur." (Marx, "Politik Ekonominin Eleştirisine Katkı", Aktaran: Proleter Devrimin Teorisi, Leninizm Dizisi, II. Defter, İnter Yayınları, sayfa 9-10)

Marx ile Engels'in izleyicisi Lenin, emperyalizmin genel gelişmesini ortaya koyarak gelişme yönünü tespit etti: Emperyalizm veya diğer adıyla tekelci kapitalizm, kapitalist üretim tarzının gelişmesinin en yüksek ve son aşamasıydı... Lenin, emperyalizmi ortaya koyarken yukarıda aktardığımız Marx'ın ileri sürdüğü temel önermeden hareket ediyor, onun belli bir toplumsal formasyon zincirinin, sömürüye dayalı toplumların sonuncusu olan kapitalizmin en son ve en üst aşaması olduğunu söylüyor, emperyalizmin çürüyen, can çekişen kapitalizm olduğunu vurguluyordu.

İçinde yaşadığımız süreçte, yani çürüyen ve can çekişen emperyalizmin "tam hakimiyeti" (emperyalizmin "tam hakimiyetinden" anlaşılması gereken, onun herşeye kadir olduğu, her istediğini yapabildiği vs. değil; anda tüm dünyanın emperyalist ekonominin parçası olması olgusudur.) koşullarında, onun en temel çelişkilerinden özde bir değişiklik yoktur.

Emekle sermaye arasındaki temel çelişki ortadan kalkmamıştır. Günümüz dünyasında emek ve sermaye var ve birbirleriyle mücadele halindedir.

Emperyalist ideologların sık sık ifade ettiği üzere proletaryanın artık kaybedeceği şeylerinin olduğu ve bu yüzden devrimci konumunu yitirdiği veya proleter sınıfın gelişen teknoloji nedeniyle sınıf olma konumunu yitirdiği vs. teorileriyle sık sık karşılaşıyoruz. Ama bu söylenenler büyük bir sahtekârlıktır. Bugün dünya nüfusunun çok kaba bir bölümlemeyle altıda beşi üretim araçlarına sahip olmayan ve emeğini satarak geçinen kesimi oluşturmaktadır. Bu kesim sömürü çarkında limon gibi sıkılmaktadır. Salt bu kaba gerçekliğin akla getirilmesi bile emperyalistlerin sahtekârlığını göstermeye yeterlidir.

Tüm emperyalizm/kapitalizm üzerine bu görüşler yanında günümüz dünyasının kaba kara tablosu şöyledir:

Dünya üzerinde bir yanda açlıktan ölen, açlık sınırının altında yaşayan milyarlarca çoğunluk; diğer yanda dünya nüfusu ile karşılaştırıldığında bir avuç azınlık yaşamaktadır. Emperyalistler, kendi çıkarları için bugün dünyanın birçok bölgesinde emekçi halkları birbirlerine karşı kışkırtmakta, gerici, karşıdevrimci savaşlarla birbirlerine kırdırmaktadırlar. Siyasi alanda "bütün çizgi boyunca gericilik" olan emperyalizmin dilinden düşürmediği "özgürlük", "demokrasi", "insan hakları" vb. kavramlar emperyalizmin gerici siyasetinin gizlenmesi için kullanılan maskelerdir. Gerçekte ise emperyalizm ırkçılık, gericilik, milliyetçilik temelinde kitleleri kendi gerici siyasi çizgisinin peşine takmaktadır. Emperyalizm, erkek egemenliğidir; emperyalizm kadın cinsinin aşağılanması, ezilmesi demektir. Emperyalizm doğanın talanı demektir. Daha kısa sürede, en fazla kârı elde etmek isteyen emperyalistler bunu gerçekleştirmek için dünyayı yaşanmaz hale getirmekte, dünyanın, insanlığın geleceğini kâr hırsı uğruna ipotek altına sokmaktadır vs. vs. Tüm bu kara resmin adı, Emperyalizmin barbarlığıdır!

Bugünün dünyası ve emperyalizmin konumuna ilişkin ortaya koyduğumuz

gerçeklerden çıkarılacak sonuçlardan birisi çok açık olarak şudur: Anda dünyayı "tam hakimiyeti" altında bulundurmasına rağmen emperyalizmin üzerinde bulunduğu zemin hiç de kalıcı ve sağlam değildir; emperyalist sistem sonsuza dek bugün kazanmış olduğu görece "istikrarı" sürdürebilecek güce sahip değildir.

Bir zamanlar feodalizmi çözen ve göreceli olarak ilerici bir yapıya sahip olan kapitalizm, tekelci aşamada yani emperyalizm aşamasında bu özelliğini yitirmiş, gerici bir güce dönüşmüştür. İçinde yaşadığımız dönemde, toplumun üretici güçleri kapitalist üretim ilişkilerinin dar sınırlarına artık sığmayacak bir gelişme düzeyine ulaşmıştır. Üretim ilişkilerinin üretici güçlerin karakteriyle mutlak uyumu ekonomik yasası, kapitalist üretim ilişkilerinin yerini sosyalist üretim ilişkileri tarafından alınmasını talep eder. Üretici güçlerin ve üretimin toplumsallaşmasının günümüzde ulaştığı yüksek gelişme düzeyi ve bu toplumsal yapıdaki çelişkilerin son derecede keskinleşmesi, gelişmesinin son aşamasına girmiş olan kapitalizmin yerini daha yüksek bir toplum düzenine yani sosyalizme bırakmak için koşulları uygun hale getirdiğini göstermektedir.

Biz Bolşevikleri iyimser kılan Marksizm-Leninizm biliminin, tarihin tekerleğinin ilerlediği yönü bilimsel bir temelde ortaya koyması; eskinin yerine neyin geçeceğini göstermesidir. Tarihin tekerleğinin insan iradesi dışında ileriye döndüğünü kavramak, anda emperyalizmin egemenliğinin bilinçleri karartan tüm görüngülerinin geçici olduğunu görmeyi ve sorunun özünü kavramayı da beraberinde getirir. Bu ise, sınıf mücadelesinde uzun vadeli bir bakış açısına sahip olmayı, mücadelede uzun nefesli olabilmenin bilimsel temelini oluşturur.

Mao Zedung 6 Kasım 1957'de, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 40. yıldönümünü kutlamak için düzenlenen Sovyetler Birliği Yüksek Sovyeti'nin toplantısında yaptığı konuşmada şunları vurguluyordu:

"*Sosyalist rejim eninde sonunda kapitalist rejimin yerini alacaktır, bu insan iradesinin dışında nesnel bir kanundur. İleriye doğru hareketinde tarihin tekerleğini frenlemek için gericilerin çabaları ne olursa olsun, devrim er geç patlayacak ve zorunlu bir sonuç olarak zafere ulaşacaktır.*" (*Başkan Mao'nun Eserlerinden Parçalar, Yabancı Dillerde Yayınlar, Pekin 1972, sayfa 29*)

BİLİNÇLER ESİR!

Üretici güçlerin gelişme seviyesi geçtiğimiz yüzyıl içinde son derece gelişmiştir. Üretimin bugün ulaştığı düzey, bilim ve teknolojideki gelişme bir dizi olanak sunmaktadır. Yaratılan zenginlik, eğer eşit bir dağıtım sağlanabilse, insanlığa çok rahat bir yaşantı sunabilecek kadar büyük... Çevreyle uyumlu, insanı merkezine koyan, sınıfların ve sömürünün olmadığı bir toplumsal sistemin varlığı koşullarında "yıldızlara hayatı götürebilecek" bir geleceği yaşamak mümkün... Kısaca yaşlı dünyamızda insanın insana köle olmadığı, herkesten yeteneği ölçüsünde katkının beklendiği, yaratılan zenginlikten herkesin ihtiyacı kadar aldığı bir toplumun yaratılması için objektif koşullar her zamankinden daha uygun.

Peki, bugün dünyada yaşanan ne?

Yukarıda da çeşitli bağıntılarda ortaya koyduğumuz gibi günümüz dünyasında yaşanan emperyalist barbarlıktır. Sömürü ve zulüm dünyasında yaşıyor milyarlarca insan! Açlığın, yoksulluğun dünyası içinde yaşadığımız dünya... Bugünkü koşullarda bir yanda açlıktan milyonlar ölürken, diğer yandan "büyük insanlığın", milyarların yarattığı onca zenginliği bir avuç insan paylaşıyor! Ve "büyük insanlık" barbarlığa ve çöküşe doğru büyük bir hızla sürükleniyor. Günümüz dünyası emperyalist gericilik sisteminin tam hakimiyetini kurduğu bir dünya. Bugünün dünyasında emperyalistler herşeye kadir olmasalar da, emperyalist sistemin dışına çıkan; onun ekonomik sisteminin parçası olmayan devlet yok. Bugün geleceğimizin, çocuklarımızın, torunlarımızın geleceğinin ipotek altına alındığını görüyor, "dünyamıza inecek ölümü" bekliyoruz. Çevreden kadın sorununa, çocuktan eğitime, sağlıktan açlığa, işsizlikten haksız savaşlara... bir çok alanda insanlık emperyalist barbarlığın "esiri" durumunda..

Ve durum bu olduğu halde; bu barbarlığa karşı yığınsal bir muhalefet yok! Oysa içinde yaşadığımız barbarlık karşısında milyarların tepkisini yükseltmesi, yoksul yığınların emperyalist barbarlığa karşı isyan etmesi gerek... Ama kitleler bu çok şeyin farkında değil ve isyan etmiyor. İşçi ve emekçilerin bilinç ve örgütlenme düzeyi geri. Yığınlar sessiz, tepkisiz, hareketsiz...

Bunun nedenlerinden birisi emekçilerin bilinçlerinin emperyalistlerce işgalidir! Dünyayı cenderesi altında tutmak için beyinlerin esaretinin gerekli olduğunun bilincinde olan emperyalistler bilinçleri de biçimlendirmektedir. Sömürücü sınıflar kendi egemenliklerini sürdürmek için her dönem kitlelerin bilinçlerini çeşitli yollarla esir almak ve böylece kitlelerin kendilerine yönelecek muhalefetini dizginlemek istemişlerdir. Bugün bu işgal çok daha çeşitli ve "modern" kanallar -televizyon, radyo, sinema, spor vs.- üzerinden yapılmaktadır. Yine emperyalist burjuvazinin sınıf mücadelesinin bittiği, sosyalizmin komünizmin yenildiği, işçi sınıfının ortadan kalktığı, işçi sınıfının kaybedecek şeyi olduğunu, bu nedenle sisteme yönelemeyeceğini vs. vaaz etmesi gerçekliği yansıtmadığı gibi yığınları umutsuzluğa, karamsarlığa sürüklemenin aracı olarak da görev yapıyor. Bunlar bilinçleri teslim almaya yönelik bilinçli ortaya atılan yalanlardır.

Yoksul kitlelerin barbarlık karşısında sessiz ve tepkisiz kalmaları çelişkili bir durumdur. Bu çelişkili duruma son vermek, barbarlığa karşı mücadeleden geçiyor. Bilinç alanında emperyalist hegemonyanın kırılması ve aydınlanma çalışması günün acil ve vazgeçilmez görevlerinden birisidir.

Yığınların emperyalist barbarlığa karşı siyasi olarak tepki vermemeleri, karşı çıkmamaları ama yoksul yığınların bir bütün olarak sessiz kaldıkları anlamına gelmiyor. Bugün ezilenlerin ikili bir durumu var. Bilinçleri emperyalist sistem tarafından işgal altına alınmış olan yığınlar, herhangi bir toplumsal olayda yanyana gelip tepki verebiliyorlar. Örneğin bir deprem olduğunda, deprem bölgesinde ortak çalışma içine girilebiliyor, yapılan haksızlıklara karşı ortak bir ses yükseltilebiliyor. Deprem bölgesi dışında ortak bir dayanışmanın çok güzel örnekleri sergilenebiliyor. Talepler ortak bir şekilde dile getirilebiliyor, takipçisi olunabiliyor. Veya üretim içindeki emekçiler kendi ekonomik çıkarlarına yönelik saldırılara karşı tepkilerini çeşitli yollarla dile getirebiliyorlar. Bu tür olaylarda bugün birkaç

kişinin söylediğini yarın milyonlar söyleyebilir.

Biz insanları aydınlatma ve çoğunluğun sesi olma çalışması yürütüyoruz. Çalışmamız, gelişme çizgisini dikkate alan, tarihin tekerleğinin hangi yönde döneceğini dikkate alan bir çalışmadır. Biliyoruz ki; bugün emperyalist yağmacıların tüm yalan ve karalamalarına karşın, çöküşe doğru giden emperyalist-kapitalist sistemdir. Yine biliyoruz ki, onun bugün ayakta kalmasının bir nedeni de beyinlerin esir alınmasından dolayıdır.

Biz Bolşevikler bu kölelik zincirinin kırılması için çalışıyoruz. Yaptığımız çalışma, iğneyle kuyu kazmaya veya bir parça şeker için koca bir keçiboynuzu yemeye benzetilebilir. Çok az bir verim elde edileceğini bile bile güç bir görevi omuzluyor, gücümüz oranında bu görevi yapmaya çalışıyoruz.

Bizim bu çalışmamız bugün yığınlar açısından da ters bir çalışma olarak görülüyor. Ancak ters olan bizim çalışmamız değildir. Sorun; bilinci sömürü sisteminin işgali altında olan yığınların ters düşünmeye şartlanmış olmasıdır. silkindiğinde dünyayı yerinden oynatacak güce sahip olan "dev'in" kendi gücünü göremeyecek hale getirilmiş olmasıdır.

İşte böylesi bir ortamda varolan durumu ortaya koyduğumuzda bir dizi insan tarihin tekerleğinin ileriye döndüğünün bilincinde olmadığı, emperyalizmin andaki egemenliğinin ardındaki gerçekleri göremediği ve devrim mücadelesine kısa vadeli bakış açısıyla yaklaştığı için "Bu işler olacak iş değil!", "Devrim olmaz… Yenildik!", "Akıntıya kürek çekiyoruz!" vb. sonuçlar çıkarıyor. Bu, bizim içimizde bulunan kimi insanlar üzerinde de etkide bulunuyor; devrimin olmayacağına ilişkin düşünce yerleşiyor; süreçte geçici bir yenilgi ve karamsarlık dönemi başlıyor, kimileri köşelerine çekiliyor vs.

Ancak ortada korkunç bir yanılgı var.

Gerçekte insanların iradesinden bağımsız olan tarihin tekerleğinin dönüş yönüne, ileriye dönüşüne, akıntıya karşı olan kim? Elbette kapitalistler, sosyalizmin, komünizmin öldüğünü ve kapitalizmin geçerli tek sistem olduğunu savunanlar! Bu yanıtı verdiğimiz zaman birileri kıs kıs gülüyor. Onlar bugünkü güçler dengesinden yola çıkıyor ve değerlendirmelerini ona göre yapıyorlar. Ama bu tür bir yaklaşım çok yanıltıcıdır. Çünkü, her güçlü olan haklı, her güçsüz olan da haksız değildir! Biz bolşevikler bugün çok güçsüzüz ama bu bizim haksız olduğumuzu göstermez. Biz haklıyız ama bugünkü güçler dengesinde gücümüz oldukça sınırlı. Görev, bunu tersine çevirmek, haklıyı güçlü kılmaktır!

Bizim çalışmalarımızı "ters" bulan, "akıntıya kürek çekilmeyeceğini" sık sık yineleyen, hatta yer yer devrimcilerin aklından şüphe edenler tarafından yoksul kitlelerden gizlenen şey, tarihin durdurulamaz akışıdır. Emperyalist burjuvazinin kitlelerin gözünü boyamasının, onlara yanlış bilinç taşımasının esas nedeni de onun tarihin bu akışından duyduğu korkudur!

Evet bugün görünürde emperyalizm "güçlü", dünyaya "hakim"… Evet, bugün emperyalizmin karşısında ona alternatif olanların durumu çok zayıf. . Ama bu, çürüyenin emperyalizm olduğunu, bu sistemin yıkılacağını, güçlü görünenin gerçekte yığınların gücü karşısında hiç de göründüğü gibi güçlü olmadığı anlamına gelmez. Esas sorun, görüneni değil, görünenin ardındaki gerçekleri bilinçlere çıkarmak; ezilen, sömürülen kitlelerin kendi durum ve güçlerinin bilincine varmalarını sağlamak ve onları çürüyen ve can çekişen bir sistem de olsa kendiliğinden devrilmeyecek olan kapitalizmin-emperyalizmin sonunu getirme mücadelesine, devrim mücadelesine çekmektir.

BOLŞEVİKLER DENİZDE DAMLA…

Örgütsel çalışma yapanların, "Siz nesiniz ki, bu avuçsunuz…", "Var mısınız ki?", "Güçsüzsünüz!", "Devrimi bilmem hangi örgüt yapamadı, sizler mi yapacaksınız?" türünden sözlerle karşılaştıkları, işçilerin, emekçilerin, yoksul halktan insanların bu tür sözleri çokça sarfettikleri bir olgudur. Son dönemlerde burjuvazinin "komünizm/sosyalizm öldü!", "devrimcilik artık tarihe karıştı", "zaten kalan devrimcilerin de ya akıllarından zoru var ya da en iyi halde marjinal tipler!" türünden propagandayla yoksulların bu yönlü söylemleri örtüşüyor, burjuvazinin yoğun propagandasıyla bu yargı pekiştiriliyor.

Yine bu kelimelerle olmasa da bu tür yargılar kimi devrimci örgütler tarafından da Bolşevikleri "küçümsemek", onlara "haddini bildirmek" ya da "kendi büyüklüğünü göstermek" amacıyla söyleniyor. Kimi zaman "Bolşevikler de kim?", "Gücünüz ne?" sorularıyla karşılaşıyor, kimi zaman, "Güçlerine bakmadan boylarından büyük sözler sarfediyorlar!" türünden sözümona iğneleyici sözler duyuyoruz. Tüm bu sözlerin temelinde yatan ortak bir yan var. Komünistlerin, bolşeviklerin güçsüzlüğü.

Şüphesiz bu tür lafların şu ya da bu biçimde insanlar üzerinde etkili olduğunu günlük yaşamda gözlemlemek mümkün. Burada önemli olan bu tür sözlerin/propagandanın etkisini, bu etkinin derecesini tespit etmekten öte, bu tür olumsuz tavırların etkisini kırmak için neler yapılması gerektiğidir. Elbette bunu gerçekleştirmek için objektif durumu olduğu gibi ortaya koymak, bunun nedenlerini sorgulamak gerekli ve önemlidir.

Bolşeviklerin azlığı, ya da varlığı-yokluğu tartışmasında şu bilineni bir kez daha yineleyelim: Evet, bugün dünya çapında komünist hareket kitlesellik açısından çok geri bir düzeydedir, bolşeviklerin gücü dünya nüfusu ile oranlandığında neredeyse yok denecek kadar azdır; deyim yerindeyse bolşevikler halk denizinde bir damladır. Bu olgudur.

Bu olgudan yola çıkarak; "bir bütün olarak bolşevik hareketin olduğunu, bittiğini" söylemek; bu anlamda burjuvazinin gücünü göklere çıkarmak, sınıf savaşımında kapitalizmin sosyalizmi bir daha doğrulmamacasına bu bütün olarak dize getirdiğini söylemek… vs türünden sonuçlar çıkarmak yanlıştır. Yine kimi yoksul emekçilerin –burjuvazinin propagandasının etkisiyle dedile getirdikleri "çok az devrimci insanın devrimi gerçekleştirmesinin imkânsızlığı" vs. türünden sözleri ise iki türlü bir yanlışlığı barındırmaktadır. "Devrimin gerçekleşmesinin imkânsızlığı" görüşünün yanlışlığı yanında, devrimi küçük bir grubun devlete karşı mücadelesi olarak ele alan yanlış anlayış da ifade edilmektedir. Yoksul kitlelerin bu türden yanlışa düşmelerinde kimi örgütlerin kitlelere verdiği yanlış bilincin de katkısı vardır.

Komünistlerin toplum içindeki azınlık konumları yeni birşey değildir, sınıf savaşımı için tarih sahnesinde yerlerini

Yayından fırlayan ok

N. HİKMET

Dünya işçi hareketi tarihine

Yayından fırladı ok!
Menzil ırak,
Çok ırak,
Çok!
Hedeften eser yok!..
Menzil ırak,
çok ıraktı.
Ok uçuşta usta değil çıraktı,
havalarda kanlı kanat kırıkları bıraktı!
Her an,
peşinde kalan,
bu ince uzun kuşun;
uzun ihtizazları çarpan ve çarpılan bir uçuşun!
Bu uçuş,
yıllarca yıllar
kadar
sürdü.
Vaktaki gündoğusu kanla köpürdü,
ok hedefin kırmızı kalbini gördü!..
ok uçuşta usta oldu, gayri çırak değil!..
O ırak
menzil artık ırak değil!
Dede tarih - yayı veren,
biziz geren,
uçan ok ki kavgamızdır, kuş misali,
hedef, kurtuluş misali!...

aldıkları günden bu yana varolan bu durumdur. Bu durum zafer kazanıldığı, devrimin yapıldığı ve ilerletildiği koşullarda bile böyle oldu. Paris Komünü döneminde de komünistler toplumun içinde bir avuçtular, 1917 Ekim Devrimi sırasında ve sonrasında da durum farklı değildi. Devrimin gerçekleştirilmesi ve işçi-köylü iktidarının kurulup sağlamlaştığı dönemlerde de komünistlerin toplum içinde belirleyici önder bir güç olmalarına karşın sayısal olarak durumları hiç de içaçıcı değildi.

"Komünist toplumu komünistlerin eliyle inşa etmek istemek çocukça, çok çocukça bir düşüncedir. ***Komünistler denizde bir damladır, halk denizinde bir damladır.*** *Komünistler halkı ancak, yolu sadece dünya tarihinin yönü anlamında doğru belirlemekte kalmadıklarında kendi yollarına çekebileceklerdir. Bu anlamda yolumuzu kesinlikle doğru belirledik ve her ülkedeki durum bu yolu doğru belirlediğimizi onaylıyor, ve biz bu yolu yurdumuzda, ülkemizde çok doğru belirlemek zorundayız." (Lenin, Seçme Eserler Cilt 9, İnter Yayınları, Sayfa 382) (abç)* diyordu Lenin, 27 Mart 1922'de, RKP(B) XI. Parti Kongresi'ne Merkez Komitesi'nin Siyasi Raporunda...

Lenin bu sözleri söylediğinde Rusya'da Ekim Devrimi gerçekleşmiş, iktidar işçilerin, emekçilerin eline geçmişti. Rusya Komünist Partisi'nde birleşmiş çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin iktidarı hüküm sürmekteydi ve iktidarı elinde bulundurduğu koşullarda bile işçilere-emekçilere önderlik eden komünistlerin sayısı toplumun çok küçük bir bölümünü oluşturuyordu.

Bu yalnız Sovyetler Birliği'ne özgü bir durum değildi. Uzun süreli bir halk savaşıyla, çok geniş bir coğrafyada iktidarın kazanıldığı ve demokratik halk iktidarının kurulduğu koşullarda Çin'de ve diğer Halk Cumhuriyetleri'nde de durum farklı değildi.

Bir dizi ülkede işçilerin, emekçilerin iktidarının kurulduğu; devrimin, sosyalizmin çok iyi bir prestije sahip olduğu, bugünle karşılaştırılamayacak kadar güçlü bir komünist hareketin dünya çapında etkisini hissettirdiği bir dönemde bile komünistlerin toplumun çok küçük bir kesimini oluşturmasını garip karşılamamak gerek. Komünizm düşüncesinin ve komünist toplum projesinin derli toplu ve bilimsel bir temelde ortaya konuluşunun üzerinden topu topu 150 yıl geçmiştir. Bu süre, sömürüye dayanan toplumların tarihinin binlerce yıllık tarihiyle karşılaştırıldığında çok kısa bir süredir. Yine bu süre, sınıf mücadeleleri tarihinde büyük ve köklü dönüşümlerin onlarca yıllık zaman dilimleri ile hesaplandığı gerçeği dikkate alındığında 150 yıllık komünizm düşüncesinin dünyada ve Kuzey Kurdistan-Türkiye'de geniş kesimler tarafından benimsenmemiş olması gayet "anlaşılır" bir şeydir.

Diğer yandan komünistlerin kitlesel olarak azlığının bir nedeni de burjuvazinin işçilerin, emekçilerin Marksizm-Leninizm bilimi ile silahlanmasını engellemek için birçok yola başvurması; karalama kampanyalarıyla, baskı ve zor yoluyla, kanunlarla komünistlerin yoksul yığınlarla birleşmelerini engellemeleridir.

Kuzey Kurdistan-Türkiye'nin bugünkü durumu dikkate alındığında bu söylediklerimiz daha anlaşılır olacaktır. Bugünkü Kuzey Kurdistan-Türkiye'de komünist partisinin yasal ve legal olarak kurulması yasaktır; komünist propaganda yasaktır, komünistler takibata, işkenceye uğramakta, ağır hapis cezalarına çarptırılmaktadır. Komünist basın üzerinde yoğun bir baskı vardır; sansür kuralları işlemektedir... vs. vb. Bunlar bugünkü Kuzey Kurdistan-Türkiye'nin "olağan" halidir! Bu durum salt bugünün sorunu da değildir. Tüm Cumhuriyet tarihi boyunca bu uygulamalar sistematik sürmüştür.

Tüm bunlar olmasa, Kuzey Kurdis-

lan Türkiye'de devrimci hareket gelişse, işçilerin, emekçilerin sisteme-devlete yönelik hareketinde önemli bir artış olsa ve bunun sonucunda devrim gerçekleşse; işçilerin, emekçilerin iktidarı kurulsa bile, komünistlerin azınlık durumundan kurtulmaları kuşaklarla ifade edilecek kadar uzun bir süreci gerektirecektir. İnsanların bilinçlerinin bir gecede kalıba dökülemeyeceği ve "yeni insan"ın kısa sürede yaratılamayacağı akıldan çıkarılmamalıdır.

Şüphesiz tüm bu gerçekleri anlatmamız "Bolşeviklerin azlığına" methiye dizmek ya da "gerekçe yaratmak" vs. değil. Yine bu gerçekleri ortaya koymamız örgütsel gelişmedeki yavaşlığa kılıf yaratmak veya "karamsar bir tablo çizip" insanları "devrimden, bolşevizmden soğutmak" vs. de değil. Hayır! Tersine bu gerçeklerin bilinmesi ve kitlelere aktarılması kitlelere yanlış bilinç taşınmasının engelidir. Kimi devrimci örgütlerin yaptığı gibi kendi gücünü abartma ve kitlelere abartılmış "büyük örgüt" lafızlarıyla gitme şeklindeki çarpıklığa karşı mücadelede en doğru yöntemlerden birisi durumun ol duğu gibi ortaya konmasıdır.

GERÇEKÇİ OLMAK...

Biz Bolşevikler durumu katı, gerçekçi bir şekilde tespit etmek zorundayız. Durumu olduğundan farklı gösterme çabasına girmeden olguları ele alıp objektif bir temelde değerlendirmek Marksizm-Leninizmin bilimsel yöntemine sadık kalmanın önkoşullarından birisidir.

Devrimci iyimserlik palavracılık değildir. Kitlelerle güçlü bağlara sahip olmadıkları, onlar arasında yürüttükleri çalışmada büyük başarılar kazanmadıkları halde, "işçi sınıfını örgütlediklerini" söyleyen konuştuğunda hemen yarın devrimi gerçekleştirecek denli bu örgütlülükten dem vurup "hava basan" palavracılar az değildir. Biz Bolşeviklerin böyle bir tavra ihtiyacı yoktur. Böyle tavırlar devrimci harekete zarar vermekte ve kitlelerin bilincini karartmaktadır. Bu tür tavırların "iyimserlik" havası yaratma adına takınılması ise büsbütün saçmadır. Mumu yatsıya kadar yanan yalancının "iyimserliği" de yatsıya kadar olacaktır... Bizim ihtiyacımız olan iyimserlik palavra üzerinde yükselen bir iyimserlik değil, bilimsel temele ve objektifliğe dayanan bir iyimserliktir.

Biz Bolşeviklerin tarihin tekerleğinin hangi yönde döndüğünü iyi tespit etmek ve kendi hareketinin, eyleminin, hedefinin buna uygunluğunu kontrol etmek görevimiz vardır. Önderlik sorumluluğumuz bunu gerektirmektedir. Bu bağlamda temel alınması gereken şey bilimselliktir. Objektif durumun yerine subjektif niyetlerin geçirilmesi, olguların çarpıtılması, durumun farklı gösterilerek başta kendisinin ve kitlelerin kandırılması gibi uygulamalar bizim işimiz değildir, olamaz. Bizler, "niyet", "inanç", "istek" vs. şeylerin bilimsellikle ilgisinin olmadığını gayet iyi biliyoruz; bu tür antibilimsel yaklaşımları bir an olsun düşünmeyiz, yönümüzü ve hareketimizi bunlara göre belirlemeyiz.

Devrimci parti bir mayadır. Kitleleri uyandırmak, bilinçlendirmek, bir plan ve program temelinde harekete geçirmek, örgütlemek, önderlik etmek... görevlerine sahiptir. Bunun dışında ama onun işçi sınıfı adına, halk adına, kitlelere rağmen mücadelesi başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkumdur. "Devrimi biz gerçekleştireceğiz!", "Devleti biz yıkacağız!" vb. türünden söylemi ağzından düşürmeyen, tüm çalışmayı kendi dar örgütüne endeksleyen, yığınlara devrimde figüran rolü biçerek onlara bu bilinci veren kesimlerin anlayışlarına, bilinç bulandırma çabalarına karşı mücadele verilmek zorundadır. Devrim kitlelerin kendi eseri olacaktır. Devrimi Bolşevik Parti önderliğinde kitlelerin yapacağı, bu muazzam dönüşümün kitlelerin eseri olacağı bilinci kitlelere verilmeli, kitleler bu temelde eğitilmelidirler. Bu bilinç geniş emekçi yığınlara verilmediği sürece kitleler en iyi halde devrimi kendileri adına savaşacak dar gruplardan bekleme pozisyonunda olacaklardır.

Devrimin kitlelerin eseri olacağı gerçeğini kavramayanlar, işçi ve emekçiler adına "devrim yapmaya" kalkanlar devrimin gerçekleşmediğini gördüklerinde hayal kırıklığına uğrayıp "bu iş olmaz" diyerek devrim mücadelesine sırtlarını dönmektedir. Bu bağlamda devrimcilerin yıpratılmaması, devrimci iyimserlik yerine karamsarlığın geçmemesi için de soruna bilimsel temelde yaklaşmak, sorunu kavramak gerekiyor.

Devrimcileri, komünistleri "bu iş olmaz" deme noktasına götüren bir başka nokta da relasyonların doğru konmamasıdır.

Yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi dünyada bugün 6 milyar insan yaşıyor. Bu insanların, emperyalistlerin resmi verilerine göre, en az yarısının yaşaması lazım. İnsanlığın büyük bir bölümü açlık sınırının altında yaşıyor. Buna rağmen düzen yürüyor. Bir yanda korkunç bir zenginlik, diğer yanda korkunç bir yoksulluk. Ama yoksul çoğunluk, zengin azınlığın peşinden gidiyor; onun sisteminin dışına çıkmıyor, onun çizdiği çerçevede davranıyor, yaşamını onun belirlediği seviyede sürdürmeye onay veriyor vs. vs.

"Biz bu durumu devrimle değiştirmek istiyoruz, değiştireceğiz!" diyen insanların sayısı bu altı milyar içinde yüzdeyle değil, bindelerle ifade edilebilir ancak. Bu "azınlık" içinde de gerçek komünistlerin, bolşeviklerin sayısı çok azdır. Emperyalizmin barbarlığının hüküm sürdüğü ve bu barbarlığa karşı çıkan insanların bir avuç olduğu ortamda görevlerin büyüklüğünün kavranmaması; geleceğin sınıfsız, sömürüsüz dünyasını yaratma mücadelesinde yer alan insanların gerçek değerinin görülmemesi insanların genel mücadelede çok tali olan, üzerine konuşulduğunda basit biçimde çözülebilecek sorunları büyütmesini beraberinde getirmektedir. Bu tali ve basit çözülebilecek sorunların büyütülmesi ve önemli sorunların önüne geçirilmesi sonuçta esas görevlerin bir kenara bırakılmasına yolaçmaktadır. Dünyayı değiştirme amacıyla birleşenlerin, bu amaca az da olsa katkıda bulunanların, milyarlarca insan arasında en değerli insanlar olduğunun unutulması; sonuçta sorunu tali sorunlar yüzünden şu ya da bu kişinin üzerine atarak "bu iş olmaz" deyip mücadeleye sırt çevirmeyi de beraberinde getirmektedir.

Komünistler için esas sorun gerçek durumu olduğu gibi kabul edip tarihin tekerleğinin ileriye daha hızlı dönmesine katkıda bulunmak; bu durumun değiştirilmesi mutlak gerekliliktir; objektif şartlar bunların değiştirilmesini mümkün kılıyor; benim görevim bunun için çalışmaktır diyerek yapılabilecek olanın en fazlasını yapmaya çalışmaktır. Milyarlarca ezilen ve sömürülenlerin sesi olma mücadelesine sarılmaktır.

20 Ağustos 2000 ▲

Tecrit zulmüne hayır! Hücre tipi cezaevlerine hayır!

FAŞİST DEVLETİN; DEVRİMCİLERİ HÜCRELERDE TECRİT ETME GİRİŞİMLERİNE KARŞI ÇIK, HESAP SOR! CEZAEVLERİNDEKİ BASKI VE SALDIRILARA KARŞI DIŞARIDA MÜCADELEYİ ÖRGÜTLE!

Faşist Turk devleti, devrimci tutuklu ve hukümlülere yonelik gundeme getirdiği F tipi cezaevleri saldırısını uygulamakta kararlı gorunüyor Bunun için bir yandan cezaevleri inşaatlarını tamamlamaya, diğer yandan kamuoyunu hazırlamaya çalışıyor.

Faşist devletin cezaevlerine yönelik saldırılarına, F-tipi cezaevleri uygulamasıyla devrimci tutuklu ve hukumluleri tecrit etme politıkasına karşı çıkanlar faşist devlet terorü ile karşılaşıyorlar. Başta devrimci ve komunist tutuklu ve hukumlülerin ailelerinin F tipi cezaevlerine dikkatleri çeken ve devletin saldırılarını protesto eden eylemlerine saldıran faşist kolluk güçleri, insanları dayaktan geçirmekte, gozaltına almakta, tutuklamaktadır. "Avrupa Birliği"ne girmek için "Kopenhag Kriterlerine" uyma taahhudünde bulunan, "demokrasi" ve "insan hakları" konularında "ilerlemeler kaydetme" sozleri veren, çıkarları gerektirdiğinde maske takıp demokrasi havarısı kesilen faşist Turk devleti, çok basit bir basın açıklamasını bile polis zoruyla dağıtmakta, onlarca insanı gözaltına alıp işkencelerden geçirmektedir F tipi cezaevleri ile ilgili kaygılarını, sorunlarını devletin yetkili makamlarına anlatmak için yollara duşen ailelerin il sınırlarında geri çevrildiğı, tutuklu veya hukumlu ailesi yaşlı insanların yerlerde suruklendiği, itilip kakıldığı, tutuklandığı bir Türkiye'de faşist devletin "demokrasıden", "insan haklarına saygıdan" vs bahsetmesi büyük sahtekârlıktır.

Faşist devletin sahtekârlığı bununla sınırlı değildir. Faşist devlet F tipi cezaevlerinin gerekliliğini "kanıtlamak" ve kamuoyunun desteğini alabilmek için de bir dizi yola başvurmaktadır. Bu saldırılardan birisi devletin "cezaevlerine hakım olamadığı" yalanıdır. Devlet, bu yalanını cezaevlerinin "örgüt yuvaları" olduğu, "cezaevlerinde komün yaşamının hüküm sürduğü" vs. demagojilerle güçlendirmeye çalışmaktadır. Yine mafya üyelerinin kaldığı cezaevlerinde yaşanan kimi olaylar, çete uyelerinin rüşvet, baskı ve tehditle veya bizzat devletin koruması sayesinde cezaevlerinde –ustelik bu cezaevlerinin bir bölümü F tipidir! Yani bugun devletin hakim olmadığını soylediği cezaevlerinin yerine geçirmek istediği cezaevlerinde!!!– elde ettikleri rahat yaşamları sık sık medyaya yansıyor, bu durumu devlet cezaevlerine hakım olamadığı yonlü görüşlerine malzeme olarak kullanılıyor.

Gerçekte faşist devletin cezaevlerine hakım olmadığını, cezaevlerini örgutlerin yönettiğini soylemesi büyük bir sahtekârlıktır. Bu soylemle devlet, bir yandan F tipi cezaevleri için temel yaratmaya çalışırken, diğer yandan cezaevlerinde gerçekleştirdiği saldırıların, katliamların da uzerini kapatma peşindedir Diyarbakır'da, Eskişehir'de, Bayrampaşa'da, Buca'da .. ve en son Ulucanlar ve Burdur cezaevlerinde devletin saldırıları ve gerçekleştirdiği katliamların hatırlanması bile devletin cezaevlerine hakim olmadığı yalanını çürütmeye yeter.

F tipi cezaevi saldırısıyla devlet, devrimci ve komunist tutuklu ve hükümlüleri tecrit koşullarında ideolojik ve politik kimliğinden soyutlayarak tam teslimiyete zorlamak istemektedir. Devletin bu amacı asla gerçekleşmeyecektir!

Çünkü işkencehanelerde can bedeli mücadele vererek teslim olmayan, cezaevlerinde devletin onlarca kez denediği faşist saldırılar karşısında ölümüne direnen devrimci ve komünistlerin F tipi cezaevi uygulaması ile de –gerçekleşse bile!– teslim alamayacağı açıktır. Bugüne kadarki cezaevi direnişlerinin gösterdiği gerçek budur. Bu direniş geleneği bundan böyle de sürecektir!

Faşist devletin Adalet Bakanlığı, yapımı süren F tipi cezaevlerini allayıp pullayarak kamuoyuna sunmakta ve destek talep etmektedir. F tipi cezaevlerine karşı çıkan tutuklu ve hükümlülerin ailelerine bu cezaevlerini gezdiren, onlara yakınları için "ne kadar aydınlık" ve "ne kadar kullanışlı" cezaevleri inşa ettiklerini söyleyenler, yaptıkları hücrelerin devrimci tutuklu ve hükümlülerin birarada kalmalarını ne kadar engellediğini, ortak yaşam denilen şeyin ne kadar engellendiğini; yalnızlaştırma ve "tam teslim alma" yönünde ne gibi işlevlere sahip olduğunu vs. vs. gözlerden gizlemeye çalışmaktadırlar.

Bugünkü uygulamada bile cezaevlerinde keyfi bir yönetimin hüküm sürdüğü; tutuklu ve hükümlülerin haklarının hukuki olarak belirlenmediği, çeşitli direnişlerle can bedeli kazanılan kimi hakların çok çeşitli yollarla tırpanlandığı, tutuklu ve hükümlülerin yaşaması için en temel insani haklarının elinden alındığı, sağlık sorunlarına önem verilmediği vb. vb. koşullarda gündeme getiren devletin F tipi cezaevi saldırısına karşı çıkmak ilerici, devrimci, demokrat herkesin görevidir.

Daha düne kadar devletle silahlı mücadele yürüten ve bu nedenle onbin civarında taraftarı cezaevlerine doldurulan PKK'nin izlediği "barış" siyaseti devletin F tipi cezaevi saldırılarına karşı tavırlara da yansıyor. Onlar devletin F tipi cezaevi saldırılarına karşı, uygulamaya koyduğu "yeni" siyasi çizgisi nedeniyle net bir tavır takınmaktan kaçınıyor; kimi yerde F tipine karşı çıktığını söylemekle birlikte bunu pratik eylemliliklerle ifade etmiyor, devrimcilerin F tipi cezaevlerine yönelik protesto eylemliliklerinden kendini soyutluyor, kendini "devrimcilerden ayırdığını" göstermek istiyor vs. vs. Onbin civarında insanı cezaevlerinde bulunan PKK'nin "devlete şirin görünme adına" takındığı bu tavır yanlıştır.

KİMİ SORUNLAR

Devletin F tipi cezaevleri saldırısına karşı, devrimci örgütlerin gerçekleştirdiği eylemlerde; propaganda ve ajitasyonda kimi yanlış sloganlar atıldığına, kitlelere yanlış bilinç taşındığına tanık oluyoruz.

Yer yer F tipi cezaevlerini tanımlarken ortaya atılan "F tipi Nazi kampıdır!" veya "F tipi cezaevlerinin oynadığı/oynayacağı rolü aktarırken söylenen "F tipi ölümdür, girmeyeceğiz!" gibi sloganlar ajitasyon adına belli bir abartıyı da içinde taşımaktadır. Atılan bu tür sloganlar ajitasyon adına da yapılsa yanlış bilinç taşımaktadır. Örneğin F tipinin Nazi kamplarıyla kıyaslandığı "F tipi Nazi kampıdır!" sloganını ele alalım... Özgür Gelecek dergisinin yaptığı gibi "F tipinin bugünkü adı Nazi toplama kampı" olarak F tipi cezaevini Nazi toplama kamplarıyla kıyaslamak; Roma-Sintilere, Avrupalı Yahudilere yönelik sistemli endüstriyel soykırım ve devrimci, antifaşist ve demokratların.. katledilmesi ile Türkiye cezaevlerindeki durumun kıyaslanması yanlıştır. Böyle bir kıyaslama –niyetten bağımsız– Nazi faşizmini basitleştirilerek gösterilmesine, Türkiye'de faşizmin barbarlığının daha da yükselebileceğini gözlerden gizlemeye hizmet eder.

Yine "F tipi ölümdür, girmeyeceğiz!" sloganı da –ajitasyon adına da atılsa– yanlış bir bilinç taşımaktadır. Evet F tipi cezaevleri bugün halihazırda uygulanan koğuş sistemine göre kötüdür. Koğuş sistemi kazanılmış bir haktır ve bu hakkın korunması gerekir. Bunun için direniş meşrudur, gereklidir! Bununla birlikte Türk devletinin cezaevlerinde, hücrelerinde devrimci kimliği korumak ve savunmak için devrimcinin, komünistin gelebilecek tüm saldırılara karşı hazırlıklı olması gerekir. Herhangi bir devrimci koğuş sistemi dışında da adı ne olursa olsun, hangi tip olursa olsun konulduğu cezaevinde veya hücrede devrimci kimliğini sahiplenme ve her türlü saldırıya karşı savunma yükümlülüğüne sahiptir. Devletin şu ya da bu uygulaması, şu ya da bu tipteki cezaevinin "iyiliği" ya da kötülüğünü anlatmak için abartıya kaçarak "F tipinin ölüm olduğunu" tespit etmek. F tipine karşı direnenlerin "ölüme gideceğini" ileri sürmek en azından direniş içinde bulunan devrimci tutuklulara ve hükümlülere yanlış bilinç verir, devrimci tutuklu ve hükümlünün hücreye girmesi durumunda gelebilecek saldırılar karşısında hazırlıksız yakalanmasına yolaçar. Kolektif içinde, büyük koğuşlarda diğer devrimci tutuklu ve hükümlülerle birarada yaşayan herhangi bir devrimci tutuklu veya hükümlünün, yalnız veya az kişi ile yaşamak zorunda bırakıldığı hücrelerde yaşamı örgütlemesi için karşılaşacağı koşulları abartısız bilmesi, hazırlıklı olması gerekir. Devrimci değerler ve devrimci kimlik sadece büyük koğuşlarda kolektif içinde savunulup sahiplenilebileceği gibi yalnızlık koşullarında da bu değerlere sahip çıkmak mümkündür, zorunludur, yapılmalıdır. Biz devrimciler, komünistler en kötü koşullar altında bile devrimciliğimizden, komünist düşüncelerimizden ödün vermeyiz. Bu, tek kişilik hücrelere konulmamız koşullarında da böyledir.

Devletin F tipi cezaevi saldırıları karşısında bugüne kadar izlenen direniş çizgisi bizim de savunduğumuz tek doğru çizgidir. Biz, "içeride" de, "dışarıda" da can bedeli kazanılmış hakların tırpanlanmasına karşıyız! Biz devrimcileri, komünistleri politik görüşlerinden soyutlama ve ideolojik olarak da teslim alma yönlü faşist devletin saldırılarını boşa çıkarmak için varolan gücümüzle mücadele ediyoruz, edeceğiz. Görevimiz; devrimci ve komünist tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırılar karşısında direniş cephesini güçlendirmek, devletin saldırılarını püskürtmek için mücadeleyi yükseltmektir.

Devletin devrimci ve komünist tutuklulara ve hükümlülere yönelik saldırılarına karşı direniş hattını güçlü kılmak "içerinin" olduğu kadar "dışarının da" görevidir. Baskı ve sömürü düzeninin gerçek yüzünü göstermekten, faşist diktatörlüğe karşı işçi-emekçi muhalefetini örgütlemekten, sınıfsız, sömürüsüz bir düzen kurabilmek için kitleleri aydınlatma onurlu görevini yerine getirmekten başka "suç" işlemeyenlerin cezaevlerine doldurulmaları, onların bedensel esaret yanında politik ve ideolojik olarak da teslim alınmasına yönelik saldırılara tavır takınmak en başta işçilerin, emekçilerin görevidir.

25 Ağustos 2000 ▲

Federal Ordu işgal ordusuna dönüştürülüyor... Ve "Alman Pasifistleri" Yeşiller bütün güçleriyle bu işin içinde!

"Yeni dönemin, başka bir Federal Orduya gereksinimi var" (Yeşiller) .. Kosova savaşı sırasında Savunma Bakanı Scharping, eski cumhurbaşkanlarından Weizsacker başkanlığında, gelecekteki Alman ordusunun görevleri ve yapısını ortaya koyacak bir komisyon atadı. Kosova'da görev yapan Tornadolar geceleri ve sisli havada kör uçuş yapıyorlardı, uydulardan alınan bilgi ABD'nin tekelindeydi ve bu nedenle o, hedeflerin planlanmasında da söz sahibiydi. Bu durum Alman generallerinin canını çok sıkıyordu, çünkü uydu resimlerini ancak 14 gün sonra alabiliyorlardı. Bu şekilde ise savaş kazanmak mümkün değildi, birinci ligde oynamak ise hiç mümkün değildi. "Federal ordunun bugünkü şekliyle geleceği yok... Dönüşüm uyumu yönünde küçük adımlara artık izin vermeyecek boyutta. Radikal düzenleme kaçınılmaz." Bu ifadeler Weizsacker komisyonunun vardığı sonuçtu. Mevcut ordunun kapsamı ("barış zamanındaki gücü") 318 binden 240 bine indirilmeli, krize tepki güçleri 60 binden, 140 bine çıkarılmalı, askerlik süresi 10 ay kalmalı ve zorunlu askerlik hizmeti yapanların sayısı 134 binden 30 bine düşürülmeliydi. Buna göre, gelecekteki Alman ordusu esas olarak profesyonel askerlerden oluşmalı, genel askerlik mecburiyeti dar ama esnek tutulmalı ki, kriz dönemlerinde genişletilebilsin. Weizsacker komisyonu ve aynı şekilde bu amaçla görevlendirilen Genel Müfettiş General von Kirchbach 23 Mayıs'ta vardıkları sonuçları ortaya koyduktan sonra, Savunma Bakanı Scharping tekrar sahneye çıktı, Kirchbach'ı erken emekliye sevkedip, kendi önerilerini sundu ve bunlar 14 Haziran'da parlamentoda onaylandı. Yeni Genel Müfettişliğe hava kuvvetlerinden üç yıldızlı general Kujat getirildi. Krize tepki güçlerinin sayısı 150 bine çıkarılacak, ordunun mevcudu 277 bin olacak, bunun 77 bini zorunlu askerlik yapanlardan oluşacak ve askerlik süresi 9 ay olacak. Savunma Bakanlığının bütçesi ise gelecek on yıl içinde 120 milyar DM'ye çıkarılacak. Aynı şekilde emir-komuta yapısı merkezileştirilecek. Bundan böyle Federal Ordu Genel Müfettişi başkanlığındaki bir "Harekât Konseyi" harekâtları yönetip yönlendirecek. Böylece bugüne kadar doğrudan emir veremeyip, sadece istişare edilen Genel Müfettiş, bundan böyle "Harekât Sorunları Bakanının Karargâh Komutanı" haline gelmektedir. Bu fiilen eski Alman ordusunun "Genelkurmay" ilkesine dönüşü ifade etmektedir. Yani bu, Genelkurmayın Parlamento kararlarından bağımsız olarak harekâtlara karar vermesi anlamına gelmektedir. İşte bu nedenledir ki, 1945 sonrasında savaşa katılma ve askeri müdahale kararının Parlamentoda alınması mecburiyeti belirlenmişti. "Die Welt" gazetesi bile bu yeni kararı değerlendirirken, eski Alman ordusunun geleneğine kapının açıldığını belirtmiştir.

1 Eylül 2000 Emperyalist savaşa karşı savaş günü bugün hâlâ geçerli mi?

Profesyonel asker mi, "üniformalı vatandaş" mı?!

Zorunlu askerliğin sınırlandırılmasına ilişkin öneriler yoğun tartışmalara

yol açtı. CDU/CSU ve FDP esnek bir genel askerlik mecburiyetinden yanaydılar bu "halkla orduyu" birleştiriyor ve böylece "sosyal denge unsuru" oluyordu. Scharping de askerlik mecburiyetinin devamından yana, çünkü ona göre "en iyiler ve en akıllılar eğitimden sonra derhal ekonomiye gidiyorlar ve ordu bunlara ulaşamıyor". "Sonra bize sadece aptallar ve dazlaklar katıyor" diyor bazı gazeteler. Toplumla ordu arasındaki bağ yitip gideceğinden korkuyorlar. Bu dönem kendilerini militarizm karşıtı olarak gösteren YEŞİLLER ise, diğer partilerden farklı olarak Weizsaecker Raporunu büyük bir coşkuyla alkışlamanın yanı sıra, 200 000 kişilik salt profesyonel bir ordu talep ediyorlar. "Zorunlu askerlik, güvenlik politikasına ilişkin ve demokratik her türlü gerekçeyi yitirmiştir" (Grundlinien zur Zukunft der Bundeswehr, Birlik 90/Yeşiller Mayıs 2000). 1998 Federal Meclis seçim programında Yeşiller bol keseden "Askersizleştirme", "ordunun kaldırılması ve NATO'nun lağvedilmesi"ni talep ediyorlardı. Ne zaman ki bakanları yemin edip göreve geldiler, derhal Sırbistan'ın bombalanmasını ve federal ordunun 1945 sonrası ilk saldırı savaşını onayladılar.

Fakat başka "pasifist" örgütler, örneğin askerlik hizmetini reddedenler de, profesyonel bir ordu talep ediyorlar. Bunların pasifizmden anladıkları, şu sahtekarlıktan başka birşey değil: ordudaki pis işleri başkaları yapsın! Aynı şekilde bugün askerlik mecburiyetinin kalması talebiyle ortaya çıkmak da yanlıştır. Tüm bunlar hiçbir şekilde emperyalist devletin temelini hedeflememektedir. Oysa görevimiz tam da bu olmalıdır. Emperyalizmde savaş politikanın başka araçlarla devamından başka birşey değildir (Lenin). Emperyalizm var olduğu sürece, emperyalist savaşlar da her zaman ve tekrar gündemde olacaktır.

Emperyalist güçlerin dünyayı yeniden paylaşım mücadelesi bütün gücüyle sürmekte...

Ve Alman emperyalizmi büyük güç olarak bu amaçla yeniden en ön safta mücadele etmekte. "Almanların acılı geçmişinden" kopularak, adım adım dünya gücü rolü inşa edilmekte. Almanya'nın yeniden birleşmesinden beri, Alman emperyalizminin politik ve ekonomik hedeflerinin askeri olarak yaşama geçirilmesi için federal ordunun müdahale ordusuna dönüşümü hızlandırılıyor. Daha 1992'de Federal Savunma Bakanlığının savunma politikalarının ana ilkeleri çerçevesinde gelecekteki Federal Ordunun görevleri şöyle tanımlanmıştı: "Serbest dünya ticaretinin sürdürülmesi, ... tüm dünya pazarlarına ve hammaddelere engelsiz ulaşım... " "Soğuk savaş" döneminde "henüz" "ittifak bölgesini savunmaya hazırlık" amacıyla kurulmuş olan Federal ordunun yapısı bu yeni "görevler" için yeniden düzenlenmeliydi. Bu yüzden, bizim için, profesyonel orduya veya askerlik mecburiyetine karşı ya da taraf olma gibi bir seçenek olamaz, bizim için tek geçerli olan mevcut devletin ve onun ordusunun parçalanmasıdır. Almanya'da Sosyalist devrim mücadelesi, buna ulaşmak içindir, silah zoru üzerine kurulu burjuva iktidarı zor yoluyla yıkıp yerine sosyalizmi inşa etmek içindir. Bunun için elbette burjuva ordusu içinde de çalışılmalı, o içten parçalanmalı ve sosyalist devrimle yıkılmalıdır. Sadece tek bir haklı savaş vardır; o da, sosyalizmi kurmak için, savaşların olmadığı bir gelecek için devrimci savaştır.

Emperyalist savaşa savaş!

Sizin savaşınız pisliktir
Buyrun bizsiz yürütün onu!
Biz silahları size çevireceğiz
Ve bir başka savaş yürüteceğiz
O savaş doğrusu olacak!

(B. Brecht)

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

DİNYA Dİ BİN SERWERÎYA EMPERYALÎZMÊ DE!

6. Yên dıjî pêvajoka dejenerebûnê berxwedidin du dewlet man: komara Gel Çîn û Albaniya. Partiyên komunîst yên van dewletan, dijî tezên modern revîzyonîst yên PKYS, bi esasî di pozîsıyonên Marksîzm-Lenînîzmê diparastin de muhalefetek meşandin. Û lêbelê di tekoşîna xwe ya dijî modern revîzyonîzmê de bı xwe jî cî bı cî çewtiyên gırîng kirın Kampa sosyalîst ya hevbeş ya di dema borî de perçebû. Ev kampa, li Yekitiya Sovyet û li Ewrûpa Rojhılat bi dejenerebûna dewletên li pê wê çûn, di şexsê Çînê û Albaniyayê de jıya. Piraniya pir mezin ya partiyên komunîst û karkêr yên di dema borî de di nava kampa sosyalîste de cîh girtibûn, di vê perçebûnê de ref lı alıyê modem revîzyonîzmê digirtın, hêjmara pır hindik ya partiyên komunîst û karkêr yên "komunîstên kevin" û hinek partıyên marksîst-lenînîst yên ciwan yên di bıngeha perçebûna van partıyan de derketin holê, li dora Partiya Komunîsta Çînê û Partiya Kedê ya Albaniyayê ya ku serê berxwedana dijî modern revîzyonîzmê dıkışand kom bûn. PKÇ û Komara Gel Çîn jî di salên 70 di nîvê duemîn de dejenere bû.

7. Beşê kampa bere ya sosyalîst yê bı Yekitiya Sovyetê ve hereket dıkır, kampeke bi tîpekî nû ya sosyal emperyalîst pêkani. Ev hêza emperyalîst ya nû, bi navê proleterya, rızgariya netewî, pêşveçûn, sosyalîzm bı hêzên emperyalîst yên klasîk ve jibo hegemonya dınê kete keftelefta mezin. Keftelefta hegemonya dınyayê dı demeke bêlî de dı navbera kampa emperyalîst û kampa sosyal emperyalîst de, bû keftelefta esas ya mora xwe li pêşveçûnên dinyayê xıst Dı vê kefteleftê de, Yekitiya Sovyet, siyaseta xwe ya mêjoketıya nû ya emperyalîst bı gotınên sosyalîst ve kır yek. Dı hundur de jî di bin gotina sosyalîzmê de dageriyeke faşîst (ango sosyal faşîst) bi navê "dîktatorıya tevayıya gel" pêkanı.

8. Ev keftelefta navbera emperyalîstan bı xwe de, bi bınxıstına kampa sosyal emperyalîst ji aliyê kampa emperyalîsta klasık ve, bı xurandina kampa sosyal emperyalîst ve hate dawîdan. Dı hemû endamên kevın yên kampa sosyal emperyalîst de, modern revizyonîst, îktıdarên bı gotinên sosyalîst-komunîst, cîhhe xwe dı zora jı iktıdarên emperyalîst-kapıtalîstên vekirî re terk kırıne de man.

9. Piştî tîpa "Sê Dinyavan" ya modern revîzyonîzmê li Çînê iktidar bi temamî xiste destê xwe, îktidara proleterya hilweşiya. Dûre di babetê parastina Marksîzm-Lenînîzmê de partiya iktidarê ya herî dawiyê PKA, di encama teslîmbûna Albaniyayê ji zordestiya emperyalîst û revizyonîst re, di dinyayê de dewleteke ku emperyalîzm tê de ne serwer e nema.

10. Îro dewletên weke Kûba, Koreya Bakur, Vietnam, Çîn (*) ku hîn îdia dikin ew sosyalist in, di navbera wan de ferqên bêlî hebin jî, ne dewletên ku li derveyî sîstema dinyayê ya emperyalîst in; dewletên ku perçeyên vê sîstemê ne. Yekitiya Sovyeta berê û yên di pêşengiya wê de, dewletên kampa kevin ya sosyal emperyalîst i xwe perçekî dinya emperyalîst bûn

EMPERYALÎZM BARBARÎ YE!

11. Serweriya emperyalîzmê:

— Zemanekî di pevgirêka gesbûna hêzên hilber dijî feodalîzmê, kapîtalîzma ku rolekî şoreşger lîstiye, gihêştina xwe ya aşama herî bilin ya yekdestî, dîrokî di mata dinyayê de barûta xwe ya şoreşgerî qedandin, serwerbûna mistek yekdest li ser temamî aboriyê; serweriya mutlaq ya fînanskapîtal ya ji tevîhevbûna sermayeyê senayî û sermayeyê bankê pêk tê, şuna meta îhrac bikin, sermaye îhrackirin dibe rewsa esas.

— Gor tewsa hêza dinyayê ya hemandemê, bi esasî di navbera çend hêzên mezin yên emperyalîst de temambûna parvebûnê, bi girêdana guhastina tewsa hêzên wan parvekirinên nû şerên emperyalîst, paşverû, dijşoreş anîna rojevê ye.

— Nufûsa kedkar ya hemû dinyayê ji aliyê mistek hêza mezin ya emperyalîst ve hatin mêtin, dibe perçebûna dinyayê, di navbera mistek "dewleta serdest" ya di nava xwe perçekî biçûk yê nufûsa dinyayê bicîh dike û "dewleta bindest" ya ku tê piraniya mezin ya nufûsa dinyayê dijî.

— Li alîkî emperyalîzm, mafê veqetinê yê netewên bindest (mafê qedera xwe tayînkirinê) binling kirinê, li aliyê din bi sextekarî bi navê parastina vî mafî, ji bo kara emperyalîzmê kûrikkirina şovenîzmê, dibe sikandinan gelan bi hev û din.

— Emperyalîzm, li hemû welatan di siyasetê de bi topyekûnî paşverû, li gelek herêman diktatoriyên terorvana vekirî, ango serweriya faşîzmê ye.

— Serweriya emperyalîzmê, hemû nakokiyêm bingeh yên kapîtalîzmê, nakokiya di navbera civatiya hilberînê, nakokiya xwedatiya taybetî li ser navgînên hilberînê, nakokiya navbera kedê û sermaye, nakokiya di navbera sömüren û sömürülen, xeynî van, şoreş hatiye xala herî jor ya tê şoreş hatiye rojevê. Pewendiyên heyî yên hilberînê, li pêşiya pêşveçûna hêzên hilber hatine rewsa astenga esas.

— Serweriya emperyalîzmê, îro bi girgînî li dinyayê ji bircînan bi mirina bi milyonan însanan kedkar, bi milyonan ji wan di şerê paşverû, dijşoreş yê ji bo berjewendiyên emperyalîzmê tê meşandin de canê xwe, ciyê xwe, welatê xwe wendakirin, jiyana parsek ya bi milyonan, jiyana menfî jiyan e.

Serweriya emperyalîzmê, serweriye nijadperestî, faşîzmê, paşverûtiya olî, ya her cûrê paşverûtiyê ye.

Ev keftelefta navbera emperyalîstan bi xwe de, bi binxistina kampa sosyal emperyalîst ji aliyê kampa emperyalîsta klasik ve, bi xurandina kampa sosyal emperyalîst ve hate dawîdan. Di hemû endamên kevin yên kampa sosyal emperyalîst de, modern revizyonîst, îktidarên bi gotinên sosyalîst-komunîst, cîhhe xwe di zora ji iktidarên emperyalîst-kapitalîstên vekirî re terk kirine de man.

Serweriya emperyalîzmê, serweriya mêr, perçiqandina cinsê jinê ye.

Serweriya emperyalîzmê, tarîkirina pêşeroja ciwanên kedkar e.

Serweriya emperyalîzmê, talana bi hovî ya çavkaniyên xwezayî bo armanca karê, tunakirina bingehên jiyanê ye.

Emperyalîzm, eger ew bi şoreşê neyê xurandin, çûyina însan di barbariyê de berbi tunebûnê ye.

Emperyalîzm barbari ye!

Dûmahîk Hêye

Bijî Kongreya me, ya 6!

Gerçek barış ancak devrimle kazanılabilir!
Ve er geç kazanılacaktır!
BOLŞEVİK
PARTİZAN